

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

III. Évfolyam 1. szám
2022. Tavasz

“Minden műnek akkora az értéke, amekkora rezgést kelthet a szívekben.”
Gárdonyi Géza

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Köszöntelek téged a tavasz illatával, az újjászületés mosolyával, a Húsvét üzenetével, a nők bájával, a szerelem tüzével, a szabadság édes ízével, a szeretet simogató melegével.

Legyél gyermek, ifjú, avagy felnőtt, tarts velem egy titkokat rejtő, izgalmas tavaszi utazásra itt, az Alkotó színpompás lapjain!

Barangoljunk együtt a szavak, képek világában, hogy lélekleben feltöltődve, hitünkben megerősödve, szellemünkben gyarapodva haladjunk tovább utunkon.

Hermann Marika
Gyóni Géza Irodalmi Kör
www.dabik.hu

**Bak Anita színezése:
Tavaszi színekavalkád**

Váradi Klára: Tavasszal éled a szerelem

“Pro regno Dei - Az Isten országáért”

Rövid interjú Dr. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsekkel

Meg kell jegyezni, hogy az érsek úr sok más magas pozíciót betöltő ismert emberrel ellentétben rendkívül barátságosan, türelemmel fogadta az érdeklődést, és szívesen állt rendelkezésemre.

- Érsek úr, köszönöm szépen, hogy szoros időbeosztása mellett tudott szakítani rám pár perccel! Szabó Ferenc vagyok, a Gyóni Géza Irodalmi Kör tagja. Azért kerestem meg amellet, hogy ön gyóni születésű, úgy értesültem ön is érdeklődik Gyóni Géza költészete iránt. Erről szeretnék feltenni néhány kérdést.

- Való igaz, hogy szeretem a verseket, Gyóni Gézáét különösen régóta, de nem vagyok irodalom-történész. Már nem is tudom, hogy melyik könyvbe írtam megemlékezést vagy melyikhez kis előszót. — mondta kicsit elgondolkodva — Többre nem futotta, ezt lehet, hogy olvasta is. Azért várom kérdéseit, de nem valószínű, hogy bővíteni fogom tudását.

- Köszönöm a lehetőséget, érsek úr! Mikor találkozott először Gyóni Géza költészetével?

- Kiváló tanárainak és érdeklődésemnek köszönhetően, már általános iskolás koromban kezdtem olvasni a verseit. És ezt a jó szokásomat, amennyire időm engedi, azóta is megtartottam.

- Gyóni Géza melyik költői korszakát tartja a legérdekesebbnek?

- Szerintem a háborús versei a legérdekesebbek. A vallási témájú versei mellett, az ebben a korszakában írt versein figyelhető meg legjobban szellemének letisztultsága és lelki tisztasága.

- Mi ösztönözte Gyóni Géza költészetének kutatására?

- A Gyóni Géza ünnepek! Úgy gondoltam, hogy akinek van lehetősége arra, hogy csak egy kis morzsát is hozzátegyen Gyóni Géza emlékéhez, annak azt meg kell tennie!

- Mit gondol, miért felejtették el körülbelül nyolcvan évre Gyóni Gézát?

- Erre a kérdésre biztosan sokan sokféle választ adnának. Szerintem az egykori hivatalos irodalom-politika sajnos, szerencsétlen módon szembeállította Ady Endre költészetével, és ebből Gyóni Géza nem kerülhetett ki győztesen.

- Van-e jövője Gyóni Géza költészetének?

- Ugyanannyira, mint amennyire ebben a felgyorsult, rohanó világban a költészetnek egyáltalán lehet jövője.

- Ön szerint lehet-e jövője a kortárs költészetnek?

- Nem vagyok vátesz, de nem nagy, mert a fiatalok általában semmilyen verset önszántukból nem olvasnak. Hogy ez miért van? Természetesen van elképzelésem, de mivel nem vagyok kultúrszociológus, lehet hogy tévedek. Ezért ezeket a gondolataimat inkább megtartanám magamnak.

- Melyik Gyóni Géza verset küldené a dabasiaknak?

- Kalocsai érsekként, a Tomory úr nagymiséje című verset küldeném a földijeimnek.

- Érsek úr, köszönöm szépen szíves türelmét!

- Nagyon szívesen! Minden jót kívánok!

Gál Mihály: Jézus

Néhány fontosabb életrajzi adat Gyón híres szülötéről:

Dr. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek 1950 október 18-án született Gyónon.

1969-ben érettségizett a kecskeméti Piarista Gimnáziumban. Felsőfokú tanulmányait az egri szemináriumban kezdte, és a budapesti Hittudományi Akadémia hallgatójaként fejezte be.

1976.június 19-én Endrey Mihály püspök szentelte pappá, Vácott. 1978 és 1980 között káplánként szolgált Valkón, Tápiószecsőn és Tóalmáson; ezután 1980-tól 1984-ig Budapest-Pestújhelyen majd 1984 és 1990 között Budapest-Pacsirtatelepen. 1983-ban teológiai doktorátust szerzett Budapesten. 1997-ben II. János Pál pápa, pápai kápláni cím adományozásával ismerte el szolgálatát. 1999. április 10-én nyerte el a püspökké szentelés kegyelmét, Kalocsán. 1999. augusztus 15-én vette át az érseki palliumot.

Az alábbi publikációit találtam a legérdekesebbeknek:

Mindig úton vagyunk (2015)

A szó ünnepe (2009)

Asztrik érsek örökségében (2017)

Fogoly költő testamentuma (2014)

Az életrajzi adatok forrása a Wikipédia.

Végül a vers, amelyet az érsek úr küld földijeinek:

Gyóni Géza: Tomory úr nagymiséje

Ült az érsek Kalocsában
Aranycsipkés szent ruhába.
Vágóhidra akkor indult
Szerelmes sok báránya.
Vágóhídja akkor épült
Ezeröttszáz-huszonhatnak.
Kalocsai nagy templomba
Nagymisére bekongattak, -
Nagymisére bekongattak.

Sápadt papok sűgva jártak.
Már misére bekongattak.
Nagymiséről Tomory úr
Hol maradhat? hol maradhat?
Hercegasszony a templomban
És a grófok várták, várták...
Tomory úr akkor fogta
Kilencfontos buzogányát, -
Kilencfontos buzogányát.

Szólt a kispap: Harangoztak...
Szólt az érsek: »Hallom, hallom.
Pogány felhő kerekedik,
Előbb azt kell szétzavarnom.
Ezer telkem aki adta,
Átkot szórna ősz fejemre:
Nyája élén pogány ellen
Tomory úr ha nem menne, -
Tomory úr ha nem menne.«

Szólt a kispap: Vár a fenség...
Szólt az érsek: »Csak hadd várjon!
Vágóhidra mostan indul
Szerelmes sok bárányom.
Ezer telkem, sok jószágom
Ha magam nem, hát ki védje?
Tomory úr nem lesz rosszabb,
Mint utolsó rongy cselédje, -
Mint utolsó rongy cselédje.«

Szólt a kispap: Megsértődnek!...
Szólt az érsek: »Ördög bánja!
Mondd meg nekik: előbbvaló
Mennem nékem a pogányra.
Mondd meg nekik: előbbvaló
Halálraszánt sok cselédem.
Nagymisé ma ott szolgálok
A mohácsi csatatéren, -
A mohácsi csatatéren.«

S ment az érsek... Hercegasszony
És a grófok és a dámák
Tomory úr nagymiséjét
A templomban most is várják...
Mert ha ment is vágóhidra -
Nem ment a nyáj pásztortalan...
Így volt szokás - (megkövetem)
Ezeröttszáz-huszonhatban, -
Ezeröttszáz-huszonhatban.

Szabó Ferenc

Gyóni Géza Irodalmi Kör

Nagy Bence fotója: Ébredés

Németh Nyiba Sándor: Rikító színek
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Kerülő utakon érkezett a tavasz.
Rikító színeivel vidáman kacag.
Szirmokat lenget a kacérkodó szellő.
A föld mélyéből kikel a jövőt remélő.

Fodrozódó víztükrön táncot jár a Nap.
Az alulról jött rossz nem talál honra.
Az integető levelek téged látnak.
Fogd fel, nincs reménytelen a nagyvilágban!

Erdős Sándor: Látomás

Puhán lépdelt a fű felett,
kertembe tündér érkezett.
Billegette kicsit szárnyát,
elűzte az éjnek árnyát.

Hajnal pírja festette be.
Madarak daloltak vele.
Öröm öntötte el szívem,
hálával telt meg a lelkem.

Igaz volt, vagy csak látomás?
Mindegy is, ez oly csodás.
Gyönyörű lett a reggelem,
jer hát, élvezd te is velem.

**Lengyelne Török Erika:
Fohász**

Óh, költészet szelleme
mutasd meg arcod!
Segíts elmondanom,
mi lelkemben kavarog!

Fogd meg a kezemet,
mely szorítja a tollat,
vezesd a papíron,
hogy leírjam a szavakat!

Szavakat, melyekkel
örömet hozhatok,
a szomorúság helyébe
mosolyt az arcokon.

Mondd el mit érzek,
mi bánt, mitől félek,
Mit kellene tennem,
hogy boldogabban éljek!

Tudom, a bezártság
sokunknak társa.
Segíts meg minket,
hogy találjunk egymásra!

Balogh Zsuzsa: Tavasz

Bánatos ágakon rügyek fakadnak,
Átadja helyét a tél a tavasznak.
Bimbót bont a napfény, öltözik a táj,
Megújul minden, elmúlik, mi fáj.
Színes reményt hint Istenünk a Földre,
Szemünk láttára válik minden csupa zöldre.
Megtelik a levegő a vágyak sóhajával,
Ébredő mosollyal, madarak dalával.
A napfény győzött a szürkeség fölött,
Kifosztott szívünkbe öröm költözött.
Virágszőnyeg nyílik mindenfelé,
Alázattal terül a lábunk elé.
A szépen, a jón megpihen szemünk,
Hálával kulcsoljuk imára a kezünk.
A tavasz örömünk legnagyobb forrása,
Adjon erőt a napfény csodás ragyogása!

Kun Éva: Atlantisz 2

Szabó Ferenc: Visszatérek

Régóta magányos a léptem,
Mindenütt idegenül éltem...

Azt hittem, enyém lesz a világ,
És titkok bújnak meg benne.
Elhagytalak egy álomért téged,
Mentem én búcsúszó nélkül.

Elég volt! Visszatérek hozzád
A magányos hónapoknak vége.
Jövök félve, a kihalt utakon,
Kérő szavakat mormol a szám:

Befogadnál engem újra,
Ha kérőn nyújtanám kezem?
Veríték folyik a hátamon...
Visszajöttem félve és gyáván.

Te csak ülsz és nézel némán,
E vádló csöndben ki tudja mi ég?
A két szemed, a két drágakő
Néz, egyre néz, s belelát vesémbe...

Még ne kérdezd meg azt tőlem,
Hogy merre jártam én, és miért.
Súlyos a múltam és kevés a szó,
Mindenért nagy árat adtam én.

Itt vagyok... Visszatértem hozzád,
A magányos hónapoknak vége.
Nézlek csendben, hallgatom hangod
És magamba zárom két szép szemed.

Régóta magányos a léptem,
Mindenütt idegenül éltem...

Dr. Török György: Biztatás, bizakodás

(dalszöveg, melynek zenéjét is a költő szerezte)

Kinyílt az első hóvirág,
Köszönt reánk egy új világ!
Mikor a napnak fénye ránk ragyog,
Tudjuk, a télnek vége már.

A rétek bűvös illatát,
Madarak zengő, víg dalát
Repíti szerte-szét a lenge szél,
Hisz' véget ért a tél.

Simul a ránc a homlokon,
Mosoly segít a gondokon.

Az élet újra visszatér,
Gond nélkül arcod hozzám ér.
Amikor átölel majd két karom,
Úgy érzem újra álmodom.

Czibere Anita: Tavasz varázs

Tavaszt festett arcomra a kikelet,
ragyogó mosollyal üdvözöltem a
szerelmesen ébredő természetet.
Arcomat bölcsen a fényre tartom,
a jelen pillanat szépségét drágakőként
mellkasomon hordom.
Nem számít múlt, s jövő,
hisz az emberi lét oly esendő.
Miért túrnám a múlt porát, s miért
szaladnék egy még nem létező jövő után?
Eltékozolva ezzel a jelen aranyát!
A jelen pillanat ragyogó varázsa,
fényvel tölti fel az embert, s az öröm átjárja,
az örömnél boldogság a párja, ha a
pillanat szépségét az ember szíve meglátja.

Orosz Zoltánné: Tavasz lett

Tegnap odakint még fagyott,
A tél a lelkekben is nyomot hagyott.
A szürkéségbe belefásult a lét,
De a tavasz intett: ebből elég!

Lopva jött, s hozta a színeket,
A reggelekbe a langyos fényeket.
Cirógatva ébresztett minden kis virágot,
Rügy-fakadásra szólította a világot!

Jött vele az illat, a megújulás üdesége,
Friss zápor kellemes melegsége.
Trillázó dallamokat dúdol a messzeség,
Tavasz tündérek táncától vidám a rét.

S milyen hirtelen jött, lett oly természetes,
Az emberek mosolya is így lett széles.
Meglátni, hogy újra zsong az élet,
Könnyebb vidám szívvel meglátni a szépet!

Szivárvánnyal festette be a kék eget,
Kis vackából előcsalva a sünöket.
Kedves szellő képében simogat,
Hogy újult erővel építhesd az álmokat!

Szedő Tibor: Tavaszfestmény kerettel

Téli dunyha alatt kikelet ébredez,
bimbók serege az ágakon,
tájon hóvirág özöne,
égbolt ajka fényt ásít,
harmat kötényében a hajnal,
természet húrján szél penget.

Tavasz pulzusa lüktet,
illatot kortyol a lét,
madárdal ring a fákon,
csend himnusza zeng,
magaslaton úszó báránnyelű,
múltat tereget a jelen.

Kikelet kendőjéből csepegő színek,
üde ruhába bújjik a Világ,
réten tarka virágváros,
álom cseppje a menny szempilláján,
szivárványban gyönyörködik a reggel,
megújulás sóhaja felszínre tör.

Bak Anita színezése: Tavasztündér

Surman Viktor: Tavasz Szél

A deres hajú öreg Szél sziszegve száguld át a rét fakó takarója felett. Átsiklik a hegyen, a sötétzöld fenyők még illedelmesen meg-meghajolnak neki, majd leszáll a völgybe, összekócolja a tölgyek, bükkök hajkoronáját mielőtt tovacsúszik a kanyargó folyó keményre fagyott hátán. De nicsak! Mögötte a szemtelen ifjonc Nap fénye tör utat magának az égiszűrés köd szúrós tüskéi közt. Nem tiszteli ő már az aggastyán Tél zsémbeskedését. A Természet lassan ébred: a Nap, mint édesanya

gyermekét, simogatja fel bársonyos, lágy érintésekkel. Az erdő kinyújtózik, korhadt ágakat dobna le magukról a fák, a rét felett reszketni kezd a meleg levegő, a fűzfák kemény rügyei selymes barkába duzzadnak... Ígér az élet.

De holnap újra itt a mogorva Szél. Igaz, már nem sziszeg, csak susog, de még így is arcul csapja az oktan embert, ki új reménnyel telve iparkodik a földeket munkálni. A megpuhult avart felkapja, dühösen a fához vágja, morgolódik, csapkod, sértődötten elvonul, majd hirtelen visszatér, sötét felhőket húz az égre, s a folyót kifújja a medréből. Óvatosan szól a pacsirta, búg a vadgalamb, köszöntik újra a Napot. A felszántott

föld puha párát lehel, egy bokor meleg szoknyája alatt kacint csillogó szemével a hóvirág, később kék ibolya illata kergeti a megrészegült bogarakat. Napról-napra bukkan fel egy-egy új muzsikus és beáll az erdő zenekarába. Gyerekek kacagása lepi el a rétet, apáik nótája a szántóföldeket.

Óg-móg a Szél, majd dühösen a Nap elé áll:

– Amíg én óvom, őrzöm a világ álmát, fegyelmet, rendet tartok, addig te előbújsz, meleget hozol, előcsalod az élőlényeket, zűrzavart támasztasz. Amit én egy nap elvégzek, te másnap semmivé teszed. Ha hideget hozok, te meleget, ha jeget hozok a folyóra te felolvasztod, ha esőt hozok, te felszárítod. Döntsük el egyszer s mindenkorra, hogy ki az erősebb! Párbajra hívlak!

– Nem akarok én az utadba állni, öreg Szél. Megférünk mi egymás mellett békében, nem kell nekünk versengeni – válaszol szerényen a Nap.

A Szél csak erősködik:

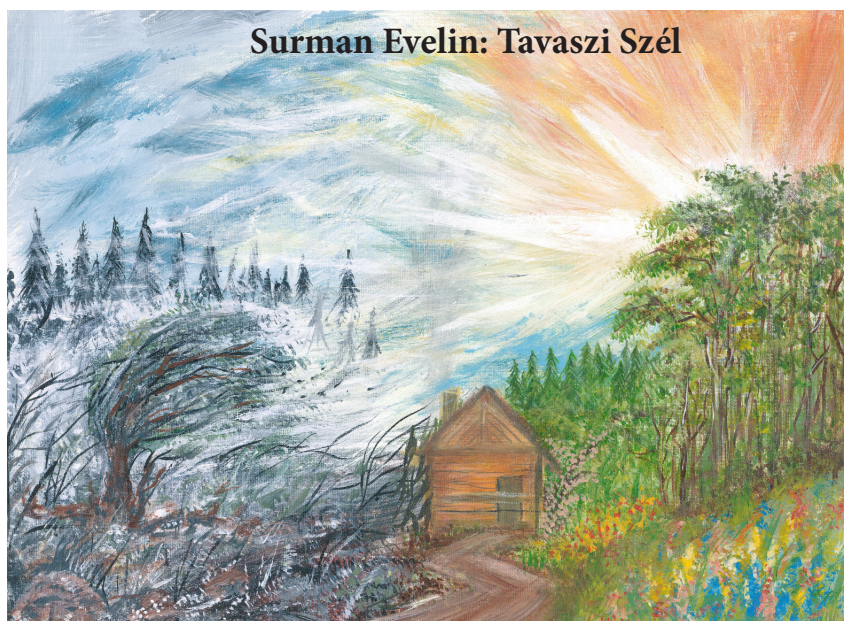
– Látod ott azt az embert?

– Látom – feleli a Nap.

Az ember, akit a Szél mutat, az úton gyalogol, át a mezőn. Távolabb tőle az erdő szélén egy szerény kis házikó tetszik. Kéményéből lágy füst száll, ablakából fény csalogatja a gazdát. Asszonya gyűjtötte, hazavárja.

– Az az erősebb közülünk, aki leveteti az emberrel a kabátot, mielőtt hazaér – fújja a Szél. A Nap beleegyezik.

Először a Szél kezdi. Felszívja magát és teljes erőből az embernek ront, húzza, vonja, cibálja majd'

Surman Evelin: Tavasz Szél

ledönti a lábáról, de nem tudja lefújni róla a kabátot. Újabb rohamot indít: süvítve, füttyülve alábukik, az ember kabátja alá furakszik, húzza, vonja, cibálja, majd' ledönti a lábáról, de most sem tudja leszedni róla. Az ember még szorosabbra húzza magán a kabátját. A Szél látva, hogy kudarcot vallott visszavonul és átadja helyét.

Most a Nap következik. Ő nem szívja fel magát, nem ostromolja dühödten az embert, csak egyszerűen felkapaszkodik az égbolt legmagasabb fokára, onnan mosolyog le rá. Kis idő múlva az ember arc is mosolyra fakad, jókedvűen füttyörészve ballag tovább az úton. A Nap csak mosolyog, nem csinál semmi mást. Az ember hátát egyre jobban melegíti a napsütés, homloka gyöngyözni kezd, aztán mielőtt még eléri a mező szélét kigombolja a kabátját, leveszi magáról, vidáman megpörgeti a feje felett és a hóna alá csapja.

A Szél látva bukását szégyenében elbujdosik, s tán nem is tér vissza csak jövőre.

Végérvényesen beköszönt a Tavasz.

Szedő Tibor: Kikeletem

Térdig járok a fűtengerben,
virágszirmok tócsájába lépek,
harmat a természet zsebében,
napsugár kék égre kört rajzol,
beágyazott lepkemintás táj,
csend a haját kontyba köti.

Megengedem a színek csapját,
lelkem ecsetével festek,
bokrot és fát alkot képzeletem,
reményit habzik a földszivacs.

Kinyitom a kikelet ablakát,
beömlik a cinege éneke,
üdeséget csókol ajkamra a szél,
farönkre mohát növeszt a lét,
erdő sarkába szorul a magány.

**Tilingerné Gerlei Ilona:
Tavaszi zsongás**

A nap aranyló színben
ragyog az azúrkék égen,
fehér és rózsaszín ruhát öltenek a fák,
szelek szárnyán érkezik tavasz-tündér,
s a kikelet-király.

A gólyák és fecskék is visszatértek,
várták őket a régi fészkek.
A harkály fákon kopácsolgat,
dalolnak az énekesmadarak.

Tavasz van, húsvét közeleg,
barka ágon hímes tojás díszleleg.
Elérkezett a kikelet,
széncinke harsányan füttyüli
a „nyitnikéket.”

**Szilágyhegyi Jánosné:
Hóvirág**

Kisvirág, ne nyíljál,
tél van, nem tavasz,
Kisleány, ne szeress,
még fiatal vagy.

Kisvirág bimbóját
letöri a fagy,
Kislány, a szerelmet
bú követi, nagy.

Váradi Klára: Tavasz

Fekete Edit: Tavaszra várva

Friss, tavaszi szél lágyan lengedez,
nyomában már a kikelet integet.
Varázspálcájával suhint egyet,
eltüntet mindent, mit a tél itt felejtett.

Ecsetjével vidáman festeget,
új színeket kever: harsányat, kedveset.
Hívó szavára a virágok is előbújnak,
színpompájukkal mindent betakarnak.

A madarak is vidáman trilláznak,
új otthont építenek a kis fiókáknak.
A rügyek mérgükben majd szétrobbannak,
napsugarakat várják, hogy kinyilhassanak.

A tavasz hírnökök mind munkába indulnak,
oly szorgalmasan, lázasan dolgoznak.
Ellenkezni nem akar senki sem!
Új élet kezdődik, s teszik dolgukat lelkesen.

A nap komótosan arany ruháját keresi,
a sugarait is erre ösztönzi.
Indulni kell meleget ontani!
Felolvasztani mindent, s új erőt adni.

Átmelegíteni mindazt, mi megdermedt!
Az embereket, az emberi lelkeket.
Lassan minden a helyére kerül
a természetben kint, az emberekben belül.
Mindenhová egy szép ékkő kerül.

Garajzski Istvánné: Májusi szerelem

Az ötödik hónap ragyogó napsütéssel jött el
Meg szeretne ajándékozni ettől jóval többel.
Május. Nyár a tavaszba, tavasz a nyárba,
Magányos szíved eddig be volt zárva.

Madár csicsergése száll be a szabadból,
Fény tölti be szobád az első sugaraktól.
Áhítattal nézel, az ablaknál állva,
De jó lenne ott kint, vágysz a szabadságra.

Pompázik a sok virág, kizöldül a rét,
Megtelsz boldogsággal, ez oly csodásan szép!
Nyílik az orgona, illatát ontja rád,
Ettől széles mosolyra, húzódik a szád.

Pillangók repdesnek, kitérjék szárnyaik,
Eszedbe juttatják elfeledett vágyaid.
Lágy szellő fújdogál, hajad simogatja,
Egy különleges érzés, mi belsődet áthatja.

Nyitott vagy a boldogságra, kész a szerelemre,
E két érzem benned, összekeveredve.
Egy felemelő érzés közeledtét várod,
Napsütésben sétálsz, a magad útját járod.

Egy sugárzó szempár szembe jön veled,
Egyetlen pillanat fogja meg tekinteted.
Ez az örült érzés szívedet szorítja,
Az egész lényedet bizsergés borítja.

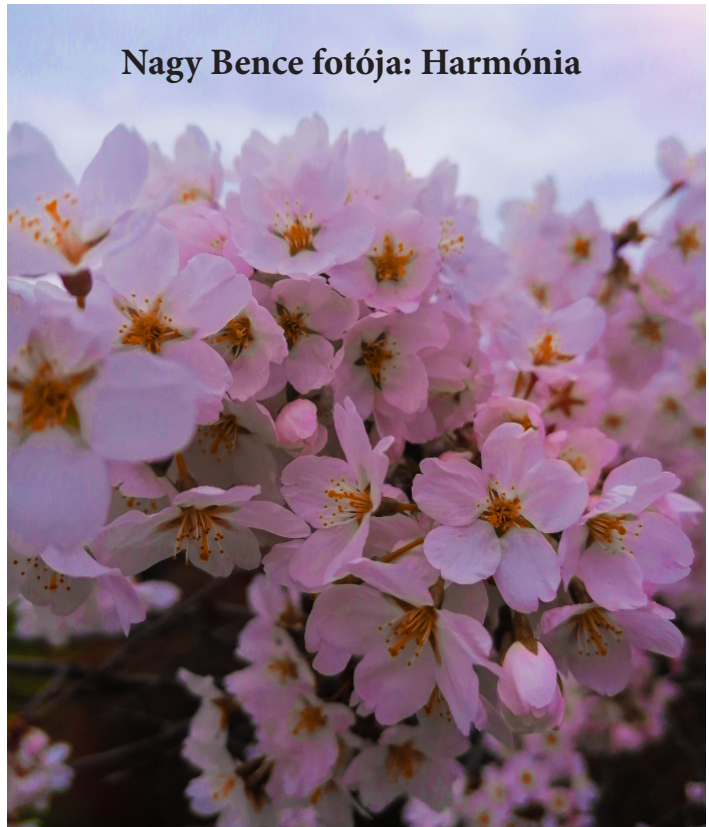
A mosolyod megállítja, ott állsz vele szemben,
Ajkad szóra nyitod, csak tovább ne menjen.
Semmit mondó kérdés, a válasz széles mosoly,
A te árva szíved, ettől a perctől fogoly.

De tetszik ez a fogság, hiszen ragyogsz tőle,
Az a másik ember lesz szívednek öre.
Hozzá bújsz esténként, két karja ölel át,
Odaadná érte, a nagyvilág vagyonát!

Horváth Attila: Én s te

Én vagyok a borús felhő s te a napsugár
Én vagyok a szürke köd s te a félhomály
Én vagyok a gaz, a gyom s te a virág
Én vagyok a megbarnult levél s te zöldellő ág

Én vagyok a sötét égbolt s te az öröklétű hold
S te vagy az, aki fényt csíhol s én, ki lámpát olt.

Nagy Bence fotója: Harmónia

Fokkné Borbély Marianna: Szemeid beszélnek

Mikor két szemedbe nézek,
látom benne az elmúlt éveket,
szavak nélkül is meséli az átélt perceket.
Órákon, napokon át hallgatnám némán,
nézném csendben,
benne van minden!
Egy egész élet...
boldogsággal, szerelemmel,
fájdalommal, reménnyel...
minden küzdelemmel.
Engedd hogy sokáig nézzem,
fogd hát tovább is kezem,
menjünk együtt kéz a kézben,
amíg szeretet van a szívünkben!

Révész Ágnes: Szerelem

Virágkarokból
az ölelés, álomnyi
vágynak keresztjén.

Csókod pecsétje
hegedűk sírásából
hűség, sárnehéz.

Piros szívemen
holdfátyol-takaró, ma
csillaghullásod.

Rozványi Dávid: Kávémésék: A hóvirág, a tündér és a boszorkány

Azokban a napokban, amikor a tél erejét megtörte a tavaszi napsugár, Scana kicsit tavasztündérre változott, hogy eltakarítsa a fagy nyomait és egyenként megsimogasson minden fűszálat, bátorítva őket, hogy nemsokára újra eljön a kikelet és az élet. A legszebb öröme azonban a hóvirágokban volt. Mikor mindennel végzett, kifeküdt a rétre, természetesen vigyázva, hogy tündérszárnyacskái ne legyenek sárosak, s hagyta, hogy a napfény lassan átjárja a lelkét.

Nem tartott sokáig nyugalma: hamarosan lépteget hallott. Bosszúsan összecücsörítette az ajkait: ezek az emberfiak mindent elrontanak, amit csak tudnak. Letörik az ágakat, letépik a virágokat, öszszeszavarják a csend harmóniáját.

Ez az ember azonban más volt: vigyázva lépkedett az úton, elhajolt a fák ágai előtt, a virágokat csak a szemével érintette, s mindeközben fájdalmas csend áradt belőle. Scana a fűben fekvé leste, s közben megsajnálta.

- Hahó emberfi! Mit keresel erre? – köszönt rá barátságosan.

A férfi illemtudóan lesütötte a szemét, s nem leste meg a tündér szépségét.

- Üdvözöllek, erdő úrnője! Bocsáss meg, hogy megzavartalak, csak gondjaim űztek erre, előlük menekültem, s kerültem ide!

Scana elmosolyodott:

- Nem kell lesütnöd a szemedet, aki tiszta szívvel és jó akarattal érkezik az erdőbe, mindig szívesen látom.

- Bocsáss meg úrnóm, de félek, megzavarna szépséged, ezért nem tekintek rád!

Az erdőtündérnek jól esett a dicséret, hogy szépsége ilyen hatással van a vándorra, de furcsállotta is: eddig még nem fordult elő, hogy egy emberfi vagy emberlány ne leste volna meg, ha alkalma nyílt rá.

- Nem kell félned, nem foglak megbűvölni. Meséld el, mi az a gond, ami miatt ide vezetett a sorsod.

- Azt hiszem, szerelmes vagyok... - tért a tárgyira az utazó.

- Hát... - tárta szét szárnyacskáit a tündér – ez olyan baj, amin még a tündér-bűbáj sem segít. És a másik nem szeret vizont?

- Nagyon szeret... Épp ez a félelmem, hogy én vajon tudom-e úgy szeretni? Ha hozzá megyek,

Tike Esther alkotása

mindig feldíszíti a házat, megszépíti a testét és megfényesíti a lelkét. Én azonban csak megjelenek, és arra gondolok közben, hogy vajon az én szeretetem is ilyen igaz-e?

- Ezt csak te tudhatod. És nem csak tudnod kell, hogy szereted-e, de döntened is kell, hogy akard-e szeretni és mered-e úgy szeretni, ahogy ő szeret téged. Jó voltál az erdőmhöz, hát én is jó leszek veled. – E szavakkal felállt a tündér. – Nézz rám! Szépnek látsz?

A vándor ránézett Scanara és így felelt: - Szép vagy, talán szebb is mint a kedvesem, de te önmagadnak és az erdőnek vagy szép, mindenkinek, akit arra méltatsz, hogy meglásson, de a kedvesem nekem szép, ezért ő tetszik nekem.

- Kedves is hozzád? – faggatta tovább a tündér.

- Kedves is...

- Akkor most hunyd be a szemed és gondoldj rá!

A férfi lehunyta a szemét és a kedvesére gondolt. A tündér hagyta, hogy a lelke rezonáljon a vándoréval, s felvette az ismeretlen nő alakját. – Nézz rám újra!

A férfi elhüledezett: - Te... Ön...

- Felvettem az alakját: ilyennek látod őt, hiszen

mindig kedves hozzád és mindig szép akar lenni neked. De most figyelj! Megmutatom, hogy milyen lesz, amikor egy borzalmas nőszemély lesz, rosszkedvű, amikor nem a szeretet, hanem a keserűség tölti be a szívét, amikor megfárad már ahhoz, hogy szép legyen neked – szölt Scana, meglibbentette a szárnyait, és a vándor előtt egy vén és rút boszorkány állt.

- Nos – folytatta a tündér -, most mit érzel? El akarsz futni, és többet sohasem látni? Mit tennél, ha valóban így állna előtted?

- Akkor... Ha te lennél ő, odalépnék hozzá és átölelném.

- Nem riasztana el, hogy ilyennek látod?

- Riasztana, de arra gondolnék, hogy valamiért eltűnt a szépséges és jóságos énje, s segítenem kell, hogy elmúljon fölül a keserűség és újra boldog legyen.

- Nem ijesztenének karmai, amiket beléd vájhat,

vasorra, amivel keresztüldöfhet, páncélöve, amivel elzárja magát előled?

- Jobban ijesztene, ha egyedül maradna és nem tudná kivel feloldani szomorúságát.

- Nos, akkor megválaszoltad a kérdéset: nem az a szerelem, ha a másikat a legszebbnek, legkedvesebbnek, legjobbnek látjuk, hanem az, amikor épp nem tudjuk szépnek, kedvesnek, jónak látni és mégis mellette akarunk maradni. Akkor már nem a boldog pillanatokat szeretjük benne, amiket megélhetünk vele, hanem valóban őt, a másikat, az embert. És ez a szerelem nem csak az igazi, de soha el nem múlik. Akkor jobbá válsz az ő jóságában és boldoggá leszel boldogságában. No, menj emberfi, és vidd el a tündérek titkát a szerelembe is!

A férfi boldogan hazaindult, s bár hálás volt Scanának, sohasem kereste vissza az utat a bűvös erdőbe.

Turányi Terézia: Élet a vízen, acsalapu virágzása a Mátrában

Németh Nyiba Sándor:

Letűnt kikelet

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Az idő letette a múlt kacagását.
A fájó kutatás értéktelent hoz rám.
Félve kereslek a szél suttogásában,
Élő meséid vidám kacagásában.

A hűs érintéseid birodalmában.
Magamhoz hívlak a beszakadt múlt alatt.
Tanácstalanul bolyongok, sorstalanul.
Kialvó parázsra dobom a te hamud.

Benézek a repedő fák réseibe.
A jeges vízbe dobok lángoló tüzet.
Ordítva felfogom, nincs többé üzenet.
Zokogva átélem, letűnt a kikelet.

Drotleff Zoltán: Tavasz

Harmat, mit virág könnyezik,
ha ily tiszták vágyaink,
s éltünket ezek pörgetik,
tán igazak álmaink...

Tárjuk ki hát lelkünk szárnyát,
fogadjuk be szép tavaszt,
ha átéljük szívünk vágyát,
ez magában már malaszt...

Dicsőséget dalol mának,
a holnap is drága kincs,
illatot ad e szép világnak,
félelemre okunk nincs...

Mintha vége nem szakadna,
élet zenél mindenütt,
ez örökké így maradna,
nem ismerne keserűt...

Tán szívünkbe bele oltja,
életünk véget nem ér,
ha végtelen tavasz volna,
ott, belül nem folya vér...

Nézzél széjjel, nappal, éjjel,
ha halált látsz valahol,
te csak törődj egy Személlyel,
ki felkelt majd hamvadból...

Kocsír Jánosné: Az élet vihara

A téli napok rideg szélvihara,
figyelmeztet utunk rossz irányára.
Hiányzik sok családban a szeretet,
nem segítik egymást az emberek.
Pedig ki mit tesz, azt magának teszi,
ám az ember, ezt gyakran elfeledi.

Szépít a jó cselekedet és a szeretet,
változtatni kell a nézetünkön emberek!
Változtatni kell mindennapi tetteinken,
kapjon helyet a szeretet életünkben!
Így lesz mindenki boldog, egészséges,
s átveszi helyét létünkben a szeretet.

Kovácsné Rigó Márta alkotásai

Czibere Anita: Nagypéntek

A Szeretet oltárán Jézus értünk áldoztál,
mert nincs nagyobb Szeretet annál,
ha valaki életét adja Mindenkiért,
rájuk egyformán barátként tekintvén.

Balogh Zsuzsa: Húsvét

Nem szólt semmit, pedig tudta,
Asztalánál ül az árulója.
Annál csak 30 ezüstöt ért az élete,
Aki hamis csókkal sorsát pecsételte.
A római katonák erre a jelre figyeltek,
Némán tűrte ezt is, nem védekezett.
Köntösét elvették, megalázták, verték,
Tövis koszorúját a fejére tették.
A Golgota hegyén keresztek álltak,
Éles szögek mélyen a húsukba vágtak.
Oldalát dárdák hegye szúrta,
Keserű poharát alázattal itta.
Győzött a bűn felett, vérével fizetett,
Értünk ment meghalni, annyira szeretett.
Húsvét ünnepe a remény ünnepe,
Meghalt, hogy mi élhessünk egymással békébe!
Az írás beteljesedett,
A szeretet ideje elérkezett!

A kereszt súlyát e föld sötétsége adta,
a válladat egy egész világ terhe nyomta,
véteink átkát magadon hordva, ólom nehéz
léptekkel, kegyetlen kínok sebeivel...

El el esvén haladva..., de Szívedben mégis a
Szeretet Tüze Égett, Szív mely hatalmas,
melybe mindenki belefér, s kiapadhatatlan
benne az Isteni Fény.

Beragyogta akkor a Világot, a Golgota hegyét,
Legyőzve a halált, s minket Fényútként
Istennel egyesít. „Én vagyok az Út, az Igazság
és az Élet.” Mondtad, s e Ígélet Örökkévaló lett!

Szíved Gyönyörű Fényét, Hatalmas Erejét
a kereszten értünk kilehelted,
Dicsőséged Örökké lett! Nagyságod teljében,
s Kínjaid utolsó perceiben azt rebegted:

„Atyám bocsáss meg nekik, hisz nem tudják,
mit tesznek!”
Dicsőség Örökké Neked és az Istennek!

Borosi Lászlóné: Várni a reggelt

Néztem a hajnalt,
 hogy hasad,
 hogy önti el
 a fény a világot,
 s lelkemben elindult
 egy gondolat,
 ahogy az
 újrjööttét várom.

Igen, várom.
 Minden reggel.
 Minden órán.
 Minden percben.

Várom, hogy
 megjelenjen,
 mert ím közel
 az idő, érzem,
 mikor a lelkek milliói
 örvendezni fognak
 egy Földöntúli
 új tavasznak.

Bene Edit fotója: Daloló cinege

Nézem a hajnal változó képeit, ahogy a szürke felhőkre a fény bíbor színt vetít. Rózsás fények játszanak, úsznak a távolban és kúsznak a felhők bodros lépcsőin egyre magasabbra. Az éj sötétje elmenekült, s a szürkületből kirajzolódik a megszokott kép. Minden rendben van, minden a helyén. Valami időközön túli rendezettség uralja a látható világot.

Áldott vagyok. A házunk az utcában az utolsó. Hátat fordít a város zajának, és benne az emberek kusza vágyaiból szőtt hadának. Ablakunk a mezőre néz. Az új vetést látom, a töltésen tova futó sínpárt, melyet távolabb fák, s bozótos szegélyeznek. Madarak sötét formái húznak át a légen, hogy a mennyei látványra figyelmem visszatereljék. Áhítással szívom magamba e szín pompás jelenséget, s szívemben elmélkedvén arra jutok, hogy minden hajnal más és más. Igen. Minden reggel felkel a nap, mégis másképpen. Minden reggel más a felhőzöttség, és másképp törik meg rajtuk a fény. Van amikor csak később bukkan elő a Nap fényes korongja, hogy a világot beragyogja. S van, mikor oly sűrűn sorakoznak, hogy a sugaraknak utat sem hagynak, s nekünk egész napra csak a tompa fények jutnak.

De a Nap akkor is felkel minden reggel.

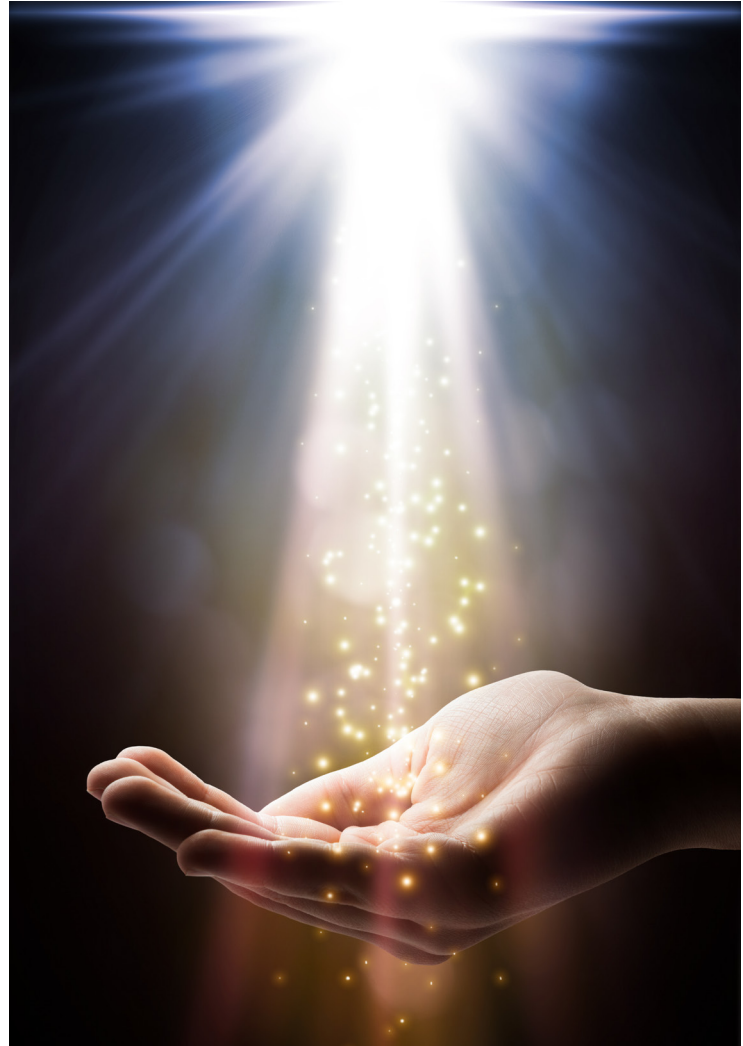
Nekem ez olyan az életemben, mint Jézus. Sokáig nem volt, mert nem tudtam róla, s egyszer csak itt lett. Felhős volt a reggelem, elmaradt a bíbor hajnal. Helyette az éjszakai esők párja szállt a határban. Ködök takarták a világ teljességét, melyek fel, s leszálltak, mintha játszadoxni volna kedvük és csak lassan vékonyodtak, halványodtak. Világos nappal volt már, mégis Naptalan, mikor egykedvűen mosódik össze minden. Az ember megtanulja a dolgát és végzi a munkáját, akármilyen is legyen az idő, felül kell emelkedni annak változó hangulatán. Mégis, amikor egy ködös reggel nyomán, vagy az esős időszak múltán bármikor előbukkan a Nap, s felfénylik sugára, az olyan, hogy meg kell neki állni. Ha csak néhány pillanatra is, de meg kell neki állni, odafordulni, egy mosollyal kinyitni lelkünket, fellelegezni, örülni, csodálni! Igen, a lélek, mely tagjainkat belülről mozgatja, mindenképpen észreveszi, hogy valami megváltozott. Más lett az illat, élénkebbek a színek, hogy a hangok is örömtelibbek. Valami változik, igen, s a fásultság súlya mintha oldódna, s a figyelem mintha máshova is fordulna. Felkelt a Nap. Fényét adja, melegét és elúzi a kételkedés fellegét.

Minden napfelkelte más. Minden ember életébe másképp világít be a hitből való fény is. Mert ki most a Földön él, nem láthatta még szemével Jézust, Istent, vagy az ősi prófétákat. Írások szólnak Róluk és emberi hitből született bizonyságok, midőn a teremtés sokadik éjszakáját, vagy ködös reggelét járjuk. Tudjuk, mert megtanultuk, hogy a fény a Naptól való és ha egész álló nap felhős az ég, akkor is ott van. A Te lelked látta-e már a hajnal pirosát, s jártadban, keltedben választod-e az utca napos oldalát? Várod-e azt a napot, mikor újra eljő, ahogy annak idején a mennyekbe felemelkedett, úgy jelenik majd meg, s száll alá újra az égnek felhőiből? Várod-e?

Nézem a hajnalt,
 hogy hasad,
 hogy önti el
 a fény a világot,
 s lelkemben szárba
 szökik egy gondolat,
 ahogy az
 újrjööttét várom.

A hajnal színeiből
 formálok Neked
 hitet, reményt.
 Nézz fel!
 Nézz az égre!
 Látod-e a fényt?

Figyelj!
 De ne a szemeddel!
 Láss csak lelkeddel!
 Engedd, hogy hitem
 melege átjárjon,
 mert fogy az idő
 ezen a világon.
 Mert lehet, hogy már
 ma kitisztul az ég,
 s mindenki meglátja,
 az én Krisztusom él.

Mártonné T: Gondolatok a szerelemről

A szerelem kártyáit mindig újra keverik,
 Ami összetartozik, azt összehozza a sors,
 Egy fagyos szívet, csak a szerelem képes felolvasztani,
 Ahhoz, hogy a szerelem működjön, mindkét félnek adnia kell,
 A szerelem mindent betöltő érzés,
 A szerelem a szabadság gyermeke,
 A szerelemhez nagy szükség van a tiszteletre,
 A szerelem egy utazás, egy ismeretlen országon át.

Hermann Marika: Tangó

(Váradi Klára: Szerelmes tangó című festményéhez)

Lüktet a zene, izzik a levegő,
Vágyak suhannak
Pezsdül a vér.
Test és a lélek összefonódva,
Szív dobbanása
Szerelmet kér.

Lüktet a zene, izzik a levegő,
Két test egy lélek,
Már messze jár.
Mennybe emelte őket a tangó,
Szerelem bennük
Csodára vár.

Lüktet a zene, izzik a levegő,
Perdül a lány és
Földre omol.
Mozdul az ifjú, magához rántja,
Tomboló vággyal
Fölé hajol.

Lüktet a zene, izzik a levegő,
Perzselő ajkuk
Egymáshoz ér.
Beteljesülve szerelem vágya,
A zene elhal
A tánc véget ér.

Váradi Klára: Szerelmes tangó

Szabó Ferenc: A NŐK!

Bennük lángol, s ég a világ összes
Néma vágya, álma és titka.
Bennük izzik s alszik az élet
Minden tiszta fénye, és árnya.

Egyformán, ugyanazt a lángot óvja
Minden utcalány s finom dáma,
Egyformán várják a boldog percet,
Azt, mikor felsír egy kicsi lélek.

Könnyeket, vért, sokat láttak ők,
Vágyaik romjain álltak őrt,
Álmaik szívébe vetve tört
Már nem ők a gyenge, törékeny nők.

Büszke tudattal hordják a terhet,
Szép glóriát, nehéz keresztet,
Olykor nevüket rímbe fonva
Írták fel harcos röplapokra.

Gyűlölték őket, mint boszorkányt
És imádták, mint hős honleányt,
Néha uralták, mint rabszolgát
És szolgálták, mint Viktóriát.

Bárhol is élnek a földön - szépek,
Bármilyen színű a bőrük - szépek,
Mások ők, mind önálló lélek,
Mégis egyek, mert mind szeretnek.

Erdős Sándor: Szívékszer

Szikrát csiholt drága arcod
magányos szívem mélyén,
nevető napfény csillant meg
talányos szemed kékjén.

Elvarázsol, mikor látlak
szerelmes szív ékszere,
hangod édes muzsikája
angyaloknak éneke.

Cserna Ferenc: Hazaértem

Szívem lángol, lelkem szárnyal,
Csak te jársz az eszembe,
Drága asszony, kedves kincsem,
Űlj ide az ölembe.

Simogassál, becézzessél,
Halljam csengő hangodat,
Ölelj át és simulj hozzám,
Míg forrásból víz fakad.

Napsugaram vagy te nékem,
Éjjel, ezüst Holdsugár,
Ott van az én otthonom, hol
Érző szíved haza vár.

Olyan régen kóborolok,
Keresgéllek szüntelen,
Végre-végre rád találtam,
Nem engedlek el sosem!

Madárdalos reggel vagy te,
Bár, a dél már elmúlt.
Elszálltak az évek rendre,
Ifjúságom itt hagyott.

Sokat megélt ősz fejemet
Lehajtom a kebledre,
Úgy érzem, hogy hazaértem,
Itt maradok örökre.

Kanizsa József:

Te vagy a fény
(a Magyar Kultúra Lovagja)

feleségemhez, Vilmához

fény lettél az életemben
zúgó folyó a véreemben
pillantásod mint a szikra
forrósodva hat agyamra

megszoktam a sugárzásod
örökléti vibrálásod
életemben te vagy a fény
öregségemben a remény

Németh Nyiba Sándor:

Futnak a szavak
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Az idő reggeli táncát nézem.
Kedves felhők suhannak az égen.
Boldog szellő himbálja a kedvem.
Ugrál akaratomban a lelkem.

Bújócskát játszanak a szerelmek.
Vidáman libbennek a levelek.
Minden kapu kinyílt a szívemben.
Dörömböl az Isten a lelkemben.

Zuhog a boldogság a szűz-földre.
Megreccsen az igazság a mennyben.
Futnak a szavak, körbe nem érnek.
Lepakolják a nehéz terhüket.

A némaságban hangtalan jel ül,
Kipállott a szám, arcom elévült.
Világtalant rajzol a képzelet,
Tisztán látom boldog jövőmet.

Kosztolányi Ági alkotása, pontozott technika

Drotleff Zoltán: Mese a szépségről

Bódító virág a szépség,
mi elveszi a józan észet,
elkap egy érzéki éhség,
és nem veszed észre a vést...

Felkap ölelő karjába,
bár csábos, érzéki a kép,
fennakadsz gyilkos karmába,
míg lassan darabokra tép...

Mire menekülni tudnál,
fogytán lesz minden kis erőd,
te bármely útnál, csak futnál...
Ám neked is eljárt idő!

Ott maradsz vele egyedül,
míg az idő tovaszalad,
szépség romján bú hegedül,
s e dal, míg élsz, veled marad...

Szebbet is adhat az élet,
ami nem hagy cserben soha.
Keress a rejtett értéket,
melyet szemed nem lát, noha

semmi húrján zeng e dallam,
Ő, s a szeretet pengeti,
elrejtve oly csendben, halkán,
bensőnk visszhangját keresi...

Ha lelked erre hangolod,
e zene csak neked lesz szép.
Lehet bár testi alkonyod,
nem csúnyul el tőle a kép...

Keress Őt, és e dallamot,
énedben zeng egy új világ,
s ha igaz szívvel hallgatod,
lelked lesz gyönyörű virág...

Orosz Zoltánné: Szépség

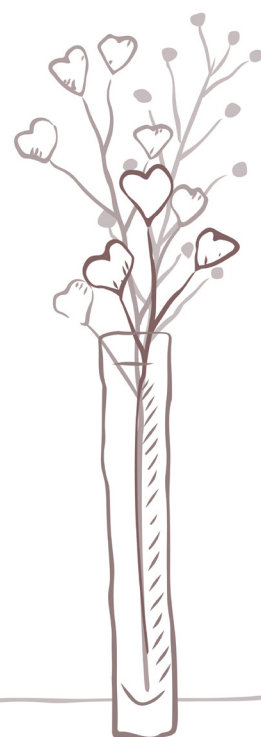
Orosz Zoltánné: Csókolj

Mint a szirmok, öleld át a vállam,
Csak maradj még nálam...
Kikelet van újra, csodáljuk együtt,
Madarak koncerteznek, nekünk!

Bújj közelebb ha fázni kezdenék,
Haldd meg Te is a lélek-zenét!
Ne engedd el szorító kezem,
Hadd hajtsam válladra a fejem!

Most minden oly tökéletes,
Hangod simítása kellemes...
Beleborzongok a tavaszi fuvallatba,
Szorosan kapaszkodom a karjaidba...

Ajkaidat nézem, simítaná az enyém,
Életem végéig el sem engedném...
Csókolj, mert ez a pillanat tökéletes,
Hogy együtt vagyunk oly természetes!

Váradi Klára: Szerelmes búcsú

Figula Csaba: Búcsúzás

Ha eljön majd a pillanat,
Az idő megáll s elragad.
Elsodor majd tégedet,
De az űr amit hagy,
Az végtelen.

Irgalmatlan a fájdalom,
S a szívemet rágja nagyon.
Derékba tört az életed,
Többé nem örülhetsz már én velem.

Lelkembe égett a hiányod,
Most csak a halált kívánom.
Hogy találkozzunk odafenn,
Hol időtlen a szerelem.

Erdős Sándor: Itt a vége?

Pirkadatkor a hegyfokon
honnán látszik a tenger,
borús arccal távolba néz
egy apró, szürke ember.

Felmászva a hegytetőre
felvíve bút, bánatot,
kitárt karral könnyes szemmel
köszöntve kelő napot.

Összetört szíve azt érzi
elveszett már a remény,
itt hagyta őt a szerelme
tengerbe veszett szegény.

Arra gondol összetörve
utána vetem magam,
nincsen nekem miért élni
bocsáss hát meg én Uram.

Égi hang szól – Nem vagy magad,
fordítsd meg a léptedet,
az ő emlékével élve
még életed szép lehet.

Menj haza most jó anyádhoz
ne hagyd életkedvedet,
gondolj a szép családotra
téged itt más is szeret.

N. Sebestyén Katalin: Gésa

Fehér Flóra: MESE?

Turányi Terézia: Boldog anyák napját maci mama

Volt egyszer, hol nem volt, egy fiatal lány, aki nagyon szerette nézni a csillagokat az égen.

Egy meleg nyári éjszakán addig nézegette, amíg egy nagyon Fényes Csillag lejött hozzá és boldog asszonnyá tette.

Kis idő múlva azonban a Fényes Csillag visszaszállt az égbe. Ő mégis boldog maradt, mert két kis csillagot, hordott a szíve alatt.

Boldog volt akkor is, amikor Kóbi és Váni megszülettek.

Szeretettel, örömben nevelte őket.

Aztán egy napon eljött az idő, hogy a fiúk szerencsét próbáljanak, megkeressék a saját életútjukat.

Boldog asszony lelkükre kötötte, hogy mindig jó testvérek legyenek, vigyázzanak egymásra.

Búcsúzólul feltarisznyázta őket.

Tett a tarisznyaiba Egészséget, Szeretetet, Hűséget, Bátorságot, Kitartást, és Emlékeket.

A testvérek elindultak. Édesanyjuk a szeme sugrával követte őket, aztán eltűntek előle a messze-ségben.

A testvérek mentek-mendégéltek, bele-belenyúltak a tarisznyaiba és szebbnél szebb gyerekkori Emlékekből szedegettek. Arról beszélgettek, hogy ha melléjük szegődik a szerencse, milyen lesz majd az új életük.

Egyszer csak az út három ágra szakadt.

Az egyiket messzire lehetett látni. Szélesen halad előre, sütött rajta a nap, tele volt sok-sok gyönyörű virággal.

A másik, rengeteg erdőbe vezetett, az út két oldalán aranyosan fénylő bokrok sorakoztak a messzi távolba.

A harmadik, kövekkel szegélyezett puszta, göröngyös út volt, meredeken vezetett magas sziklaorombok felé.

A fiúk hosszan tanakodtak, majd mindketten vettek a Szeretettől és elindultak együtt a virágos úton.

Már hétszer hét napja mentek, amikor hirtelen vége lett az útnak, mert nem volt előttük semmi.

Nem volt mit tenni, visszafordultak hát a hármas elágazáshoz.

Megegyeztek, hogy a második elágazáson elindul Kóbi. Ha jó helyre talál, visszajön Vániért, ott majd együtt letelepednek.

Kóbi vett magának a tarisznájából egy adag Bátorságot, és Hűséget, és neki vágott az erdős útnak.

Telt-múlt az idő. Váni már sok Kitartást fogyasztott el a tarisznájából, mire megjött Kóbi.

De a második út sem járt szerencsével, mert a sűrű erdőben észrevétlenül visszafordult a hármas elágazásnál várakozó Vánihoz.

A tarisznájából vett mindenből egy-egy marékkal Váni és a harmadik úton ő indult el szerencsét próbálni.

Hosszú-hosszú idő után kimerülten, vérző fejjel, tépott ruhában végre megérkezett.

- Az úton egyre többen voltunk, és mindenki a legmagasabb sziklára akart felmászni. Lökődtek és verték egymást, hogy előbbre jussanak - mesélte.

- De milyen szerencse az, amiért másokat kell bántani? - kérdezte szomorúan Váni.

- Menjünk haza, a mi szerencsénk otthon van! - egyeztek meg a testvérek.

Sajnos, a tarisznák már csaknem teljesen kiürültek. Még volt egyikben - másikban valamennyi az Egészségből, Húségből és Emlékekből, hát ezeket

magukhoz véve visszaindultak az édesanyjukhoz. Hazaérve még látták, amint Ő Fénylő Csillaggá válva felemelkedik az égbe.

Búcsúzóul egy levélkét a hagyott a fiainak.

„Drágáim!

Én hiszem, hogy egy vagyunk a Minddel.

Vagyunk ég, föld, levegő, tűz,

virág, madár, ember.

Ezért, ha valahol

egy pillangó szárnya

meglebben,

hagyjátok, hogy a szívetek

megremegjen.

És ha olykor vágytok rám,

Nézzetek fel a tiszta égre!

Ott várlak titeket elől,

jobb kerekén a Göncölszekéren...”

Turányi Terézia: Tulipánok vázában

Kanizsa József:

Áldjuk az édesanyák tettét

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Fiamnak...

Fiam, te még nem ismered
a Jézusnak szánt Golgotát...
Kérlek, szeresd, imádd őt, a...
...a szerető Édesanyád!

Ő szült, ő nevelt, éltető,
erős, édes anyatejjel...
Kérlek, szeresd, imádd fiam
őszinte, hű szeretettel!

Felemelő karjával ő,
...ő emelt az Isten felé...
Kérlek, szeresd, imádd, legyen
szavad áldó dicséretté!

Áldjad minden tettét, napját,
évet, földi szép életét...
Fiam, kérlek szeresd, imádd
és bocsásd meg minden vétjét!

Mert érted, értünk a családért
élt, él. Miénk minden tette...
Fiam, kérlek szeresd, imádd,
védd. S tudd: Istené a lelke...

Kiss József:
Nagyapó harkályra les

Vén akác az utca sarkán
Áll magában szürkén-tarkán.
Kérge-béle megtépázott,
Ős-ideje ázott-fázott

Redves odú mindenfelé
Nem is hinnéd, mi fér belé.
Álca-teli minden góca,
Ám egy harkály is lakója.

Nagyapónak szemhatára
Rávetül az akácfára;
Barátja a sok-sok madár,
Kiváltképp a Kipp-Kopp harkály.

Szobájából szemlélődik -
Neszez, figyel hossz-időig;
Ablakát kitarja sarkig;
Sorozat-kopogás hallik.

Közelről kívánja lesni
Komoly kedvencét az esti
Fényekig a napos lombon
S nyakát nyújtja öreg módon.

Gyönyör, amit nagyapó lát
S magában áldja madarát.
Dolgos-szorgos kedvencének
Minden kopp-ja szinte ének.

Színes tollak, mennybéli lény -
Simogatni volna igény.
Megszólal a Mindenható:
„A magasztos látvány a jó.”

Egy mély szédülés és körben
Fiúk-lányok segítően
Lépnek felé, látva a bajt
Nagyapón a harkály alatt.

A kórházi ágyon fekve
Kopogást hall apó rendre -
S tudja okát bajba jutván:
Megérte a magas látvány.

Pánti Anna: A Nap fészke

A Napot egy csendes fészek várja,
Hogy óvja... hogy vigyázza, Sárkányfa koronája...
Távolról is ölelő karjába zárja!
Kis pihenőre - a Napocska
E szelíd fészket rendre látogatja...
Jókedvű, kacagó fényével bevonja...
Egymást bátorítják... egymást táplálgatják...
Örömet, bánatot együtt - mind megosztják!
A harmatcsepp könnyeket gyorsan felszárítják!

Kovács Attila: A vén tölgy

Magányából visszatekint sok százéves illúziókra,
Míg körülveszi a néma csend, érzi, közeleg az óra.
Fiatal volt, cseppet sem félt, szerette a szelek táncát,
Élvezte, ahogy a hópihéek körültáncolják koronáját.

De ahogy nőtt, növekedett, társait lökve félre,
Ő lett a legszebb, a legnagyobb, ő lett az erdő büszkesége.
Szerették is, körbejárták, védték, óvták, ki se vágták.
Fennmaradt az utókornak, mely történelem a most tanulónak.

Álmodik most az öreg tölgy, évszázadok futnak álmán,
Ő volt, van s lesz, tudja jól, míg zöldell a levél az ágán.
Tisztelik őt az emberek, a vad is félve nézi,
Áll magányban, roskatagul, s ága majd' felér az égig.

Egy végtelen ez az élet s nem tudni, hogy hol a határ,
Hosszú út volt, ami elmúlt, vajon mennyi, ami még vár?
Helyben állva, gondtalanul, de szép is volna az élet!
Csak a magány, az ne lenne, inkább jöjjön az ítélet!

Április volt, emlékszem még, sétáltam a határban,
Fölém tornyosult a vén tölgy széltépett koronája.
Nem rügyezett már az ága, nem volt benne élet sem,
Szemem könnybe lábadt látva, ez az élet is elment.

De a természet csodája az örök megújulás!
A fa tövénél új sarj látszik, mely legyőzi a halált.
Mégsem halt meg az öreg tölgy, hisz követi valaki,
Mely nő majd, hatalmas lesz, ő lesz majd az igazi.

Rajtunk is múlik, hogy a tölgy él, hogy az erdő fennmarad.
Az erdészek új nemzedéke köti tovább e fonalat.
Az ősi örökséget mi tisztelettel fogadjuk,
Vigyázunk rá, gyarapítjuk,
S ha itt az idő, az utókornak átadjuk!

Soós-Györffy Katalin: Tavaszváró óriás virágdekoráció

Elő Marika: A másik hősöm

Ki volt az én másik hősöm,
Aki éppúgy áldozat,
Mint az a többi sok ezer,
Ki a háború vértanújaként
Családjától mindörökre elszakadt?

Kinek szíve – biztos tudom –
Mikor utolsót dobant,
Itt volt – távol, messze tőlünk,
Ide szállt a gondolat.
S családjánál mindörökre ottmaradt.

Hiába volt idegen föld teste befogadója,
Lelke itt volt és van köztünk.
Ide vágott, e hazába
És közöttünk mindörökre itt marad.

Édesapám! Másik hősöm!
Ki volt hát az áldozat?
Ő, vagy kiket árvákká tett
az értelmetlen gondolat?
És közöttünk mindörökre
csak az emléke marad?

Ne legyen több véráldozat!
Ne hulljon több család szét!
Apa, anya, gyerek szíve
Sose fájjon mások miatt egymásért.
Teremtsük és őrizzük meg
Mindörökre a békét!

Monda Margit: Nem találok

Már nem találok büszke röptű sas madarát a jónak,
Tépett szárnyal, fagyott szívvel vergődik a porba,
Helyette keselyűk szállnak vijjogva felettünk,
Béklyót vetve lelkünkre, s
Csőrükben a halált hordva.

A szabadság magját tépi,
Csíráját gyökerestül irtja,
Nyomában nem sarjad hit,
De elburjánzik a félelem,
Mondd mi lesz, ha a lélek
Megtépázott, szárnyaszegett,
És fészkeben egyre nő
Bénává sorvasztott életem?

Rettegés súlyától nehéz a szárny,
Áztatja fájdalom vére,
Mi lesz, ha elhullunk sorba,
Bűnösöknek lesz feloldozás?
Majd a megírt számlát az élet
Mondd, kinek nyújtja be,
Ki áll majd bátran előre,
Ha eljön a névsorolvasás?

Viharmadarak fekete serege,
Töletek haldoklik a világ,
Csak szálljatok egyre feljebb
Hogy viaszként elolvadjatok,
Tisztuljon ki ismét az ég,
Ragyogjon reánk éltető nap,
Felhők békés fodraiból
Szülessenek boldogabb napok!

Cserna Ferenc: Március idusa

Sötét felhők gomolyognak
Fenn a magas égen.
Sötét gondok nyomasztanak
A magyar szívekben!

Dicső múltunk eltiporva
Lenyomva a sárba!
A nemzetünk láncra verve
Nyög a rabigába!

Sok-sok honfi összefogott,
Álmat tett követte.
Követelésünket vitték
Kormányzó elébe!

Mit reméltünk, megvalósult
A sajtószabadság!
Reményt keltve, hogy szabad lesz
Újra Magyarország!

Az ifjonti lelkesedés
Áthatja a lelkünk.
„Szabadság és egyenlőség”
Dobogja a szívünk!

Márciusnak szép emléke
Itt marad örökké!
Ifjúságtok, bátorságtok
Múltunk teszi szebbé!

Ez éltetí, lelkesíti
A magyar nemzetet!
Önkénynek és elnyomásnak
Többé nem ad helyet!

Mandrikné Ferge Annamária: Kokárdáim

[stx]: Március idusa

Figula Csaba: A dolgod!

A múlt,
Ami még teljesen el nem múlt.
Az idő, ami folyton szalad,
A szív, ami olykor megszakad.
Az élet, ami sokszor nehéz.
S tudod,
Egyszer eljön a vég.

Nem maradhatsz!
Bármennyire is szeretnél.
Csak a szeretet ami segít,
Hogy az legyél, ami szeretnél.
A vágy, ami végigkíséri életed,
A kín, ami olykor megsebez.

De erőt ad!
Hogy azt tegyed,
Ami a dolgod itt lent neked.
A dolgod, amit tenned kell.
Amiért születél,
Ezt ne feledd el!

Imre Anna: Merengés

Bak Anita: könyvjelző-gyémántkirakó

N. Sebestyén Katalin: Éjszaka úrnője

Nappali égbolt fényei telítődve vakítanak.
Ó te színpompa! Versenghetsz
minden idők bíbortüzű égitestével,
ám ha alábuksz a horizonton,
mélykék köntösét felölti
az augusztusi éjszaka.
Zord, fáradt, sötét éjnek tündöklő ékszere,
világító sugaraddal, melegségeddel,
őrízd e ragyogó kék bolygót.
Csillag, fényárban úszó csillag,
hosszú az út az Univerzumig,
de fényévmilliók suhannak,
míg leér utat mutató sugarad.
Talán tüzed is kialudt már,
s elrejt előlünk a búzavirág-kéken
sziporkázó messzeség, kihűlt fényed,
mégis sok mécsesként világítasz.
Ablakomon bekukucskálsz, bár már
jéggé fagytál akár a vágy, amit az éj
eltüntetett, s elnyelt az éteri tér!
Felhők felett felbukkan az éjszaka úrnője,
szikrázva ezüsthálókat tereget,
beragyogva a sötét látómezőt,
s a tengerparton milliónyi csillogó
szempár, drága ékszerként tündököl.

„Nincs a világon olyan kincs, mely akár csak megközelítené a szép emlék értékét.”

Robert Lawson

Bene Edit: Édesapámról utolsó emlékeim

Bene Edit fotója: Bakancsban

Késő ősszel, langy időben édesapámmal hallgatóan álltunk édesanyám sírjánál, a szellő simogatta arcunkat. Némán fogtuk egymás kezét, éreztem a melegségét, ereinek lüktetését. A szavaink befelé folytak, csend ült a sírkertre, a holtak sem beszéltek. Egyszer csak megszólalt jó apám:

- Kislányom, én már többet nem jövök ide.

Semmi okos nem jutott eszembe, csak annyit kérdeztem:

- Apukám, miért nem?

Nem válaszolt, amúgy sem volt bőbeszédű. Ahogy álldogáltunk a sírnál, az életről és magunkról is gondolkodtunk. Még egy darabig merengve néztük, hogy a mécsesek pislalángjától hogyan olvad a viasz, szívemben dobogott a lelkem. Ahogy fogyott a láng, úgy múltak a percek, majd a sírok között szótlanul elindultunk a temetőből kifelé és a kapunál ölelkeztünk, majd elváltak útjaink.

Édesanyám halála után nővéremék édesapámhoz költöztek, hogy megkönnyítsék öreg napjait, ne telepedjen rá a magány. Amiben örömét lelte nyugdíjas életében, abban hagyta a városzéli telkén a kertészkedést. Megfáradt, már más utakon járt; naponta elsétált az öregek otthonába, ahol társakra talált, beszélgettek, sakkozgattak, kártyáztak... Délutánonként sógorom pincsi kutyusával, Picurral a telep melletti tóparton sétálgatott, levegőzött. A Rózsa-liget Csitári kútjából

friss buborékos vizet hordozgatott haza.

Tavasszal, a lányom ballagása után, vidám légkörben összejött a család apraja-nagyja, csak egy valaki hiányzott. Ebéd után apu beült a fotelba, s egyenként mindenkit szemrevételezett. Időnként játszi mosoly ült az arcára, majd elszontyolodott. Kérdeztem tőle:

- Apukám, valami baj van, nem érzed jól magad?

- Nem, nincsen semmi bajom, csak...

Kissé megcsuklott a hangja, nem szólalt meg, nem sírt. Soha sem hallottam sírni, megacélozta lelkét a recski kegyetlen három év. Nem is kérdeztem többet, értettem őt.

Utolsóként hagyta el a lakásunkat. Elbúcsúzott tőlünk, még álltunk az ajtóban, amikor a második emelet lépcső kanyarulatából visszafordult, elindult felfelé.

- Itt felejtettél valamit? – kérdeztem.

- Nem, csak meg akarom ölelni az unokáimat.

Búcsúzkodás után elindult lefelé, és amikor kiért az utcára, kobakjára tette a kalapját. Nem volt hideg, ő mégis mindig fázott.

Egyik nap lakótelepünk mellett mentem el a busszal, úgy éreztem, hogy le kellene szállnom és meg kellene látogatnom apáékat. Mivel sok, nehéz cuccal utaztam, nem szálltam le, de abban a röpké menetidőben valami furcsa, megfoghatatlan rossz érzés járta át lelkemet, pszichémre teher rakódott. Előérzet, rossz sugallat, hatodik érzék? Miért nem ma, miért holnap? Hát, a nagy pakk...

Azon az éjszakán édesapa agyvérzést kapott, másnap már csak a kórházban látogathattam meg. Mereven feküdt az ágyon, szemei lezárultak, a szája félig nyitva volt, mintha mondani akart volna valamit, de már nem akart ő semmit sem közölni. Nehezen zihált, a szíve még lassan dobogott, aztán megállt. Már nem volt több ölelés, még utoljára megpuszítottam. Elment.

Hajdók Zsóka: A tintafolt

Napfényes délután volt. Anya a nyárikonyha hűvöseiben ült a kisszéken, és az elé rakott száraz paszulytól alig látszott. Leszedte a csöveket, egy felemelt gubancos csomóról, és a kötényébe rakta. A megcsupaszított szárazakat pedig a háta mögé gyűjtögette.

Apa is odaült mellé, a megfordított füleskosár fenekére, hogy segítsen, de előbb ráérősen elszívott egy cigarettát, és elgondolkozva nézte a pattogó, anya kötényéből kiszökő paszulyszemeket.

Szombat délután volt. Ugrándoztam az udvaron, sántikát rajzoltam, csüngtem a kiskapun és hintáztam. Mindent csináltam, csak éppen nem segítettem. Anya rám szólt:

- Jobb lenne, ha bemennél és leírnád a leckét!
- Nem, majd holnap délelőtt, most nincs kedvem.

- Menj csak – fogta könyörgőre anya a szót. Örülj, hogy nem ide hívlak paszulyt fejteni. Én a te helyedben már rég leírtam volna, nem kéne vasárnap délelőtt bajlódni vele.

Semmiképp sem akartam menni. Anya még nekem soha nem mondta, hogy írjam le a leckét, vagy tanuljak. Mindig tudtam a kötelességem, minden délután, csak a szombati leckeírást helyeztem át vasárnap délelőttre. Anya sem szólt soha, csak akkor az egyszer.

Feleseltem, hogy én nem megyek, majd holnap leírom. Anya dühös lett. Fel akart állni a székről, de az ölében lévő paszulytól nem tudott.

- Azonnal bemész! – kiabálta.

Mit volt mit tenni, kényszerűségből bementem a szobába. Kirámoltam a füzetemet, könyveimet, a tintásüveget és a tollszárat az asztalra. Egy mondatot írtam le a fogalmazásból, aztán tovább nem tudtam folytatni. Unottan piszkáltam az abroszra keresztbe tett cakkos szélű, rózsás futót, amit még anya lánykorában varrt, tele színes rózsákkal és a saját nevének monogramjával.

Huzigáltam a kiszakadt cérnát. A tintásüveg megbillent és a futóra ömlött egy fél üveg tinta. Megijedtem. Kimentem és pityeregve bejelentettem, hogy kiömlött a tinta az asztalon. Anya mérges lett.

- Nahát! Hogy neked csak ennyi eszed van! Legalább hoznád ki és áztatnád a lavórba!

Visszamentem, de akkorra már az abroszra is átfolyt és szétterjedt a tinta, nagy, kék tenyérszíni foltokban.

Leszedtem az asztalról mindent. A foltos részt a lavórba áztattam, s néztem a kéklő vizet. Anya nem nyugodott, tovább szidott.

- Szégyelld magad! Ez volt az első meg az utolsó, hogy a leckeírásra biztattalak. Többet soha nem mondom! Soha! Majd meglátod! Érdekel engem, ha megbuksz is! Ha világ szégyene leszel! Én többet nem törődök veled, azt csinálsz, amit akarsz!

Anya néhány hónap múlva meghalt. Aztán már többet soha, soha nem szólt hozzám. Mindig magamnak kellett döntenem.

Hajdók Zsóka: Édesanyám

Sári Kati: Csodák márpedig vannak!

Van annak már vagy 15 éve, hogy megtörtént velem, amit most elmesélek nektek. Azóta vagyok biztos abban, hogy csodák igenis vannak!

A kiskunhalasi speciális iskolában tanítottam akkoriban. Épp ügyeletes voltam. A szünetben láttam, hogy az aulában egy idős, hajlott hátú apró néni egy leterített szőttesen árulja szebbnél szebb gyékényből font tárgyait. A gyerekek körbeállták, az árakról érdeklődtek, minden szándék nélkül csak úgy. Leküldtem őket levegőzni, s velük mentem én is.

Akkoriban is két munkahelyem volt. Délelőtt tanítottam, délután pedig a Nevelési Tanácsadóban tanulási nehézséggel küzdő gyerekeket fejlesztettem. Tanítás végeztével épp ide tartottam. Megláttam az apró nénikét, amint szőttesbe burkolt portékáját a hátára kötve lassú léptekkel botorkált előttem. Megszólítottam:

- Sikerült valamit árulni?

- Á, semmit. Mennem kell vissza Romániába, de nem tudom, miből. Még a vonatjegyet sem sikerült kiárulnom. Nem tudom, hogyan jutok haza.

Rövid gondolkodás után így invitáltam:

- Jöjjön velem. Ide a közelbe megyek!

A Nevelési Tanácsadóban szülők és gyerekek várakoztak. Ajánlottam nekik a néni gyékényből készített csodáit. Hogy jó példával járjak elől, mindjárt választottam egy gyékény vázát.

- Ez mennyibe kerül? – kérdeztem.

- Nyolczáz forint, de magának ingyen adom – válaszolta a néni.

- Szó sem lehet róla, nem fogadom el ingyen – tiltakoztam és egy ezrest adtam a vázáért, amit végül szabadkozva de elfogadott. Nem engedtem, hogy visszaadjon.

Többen is vásároltak a várakozó szülők közül is. A fejlesztő szobákba is benyitottam. Rövid idő múlva a néni több mint nyolcezer forintot árult.

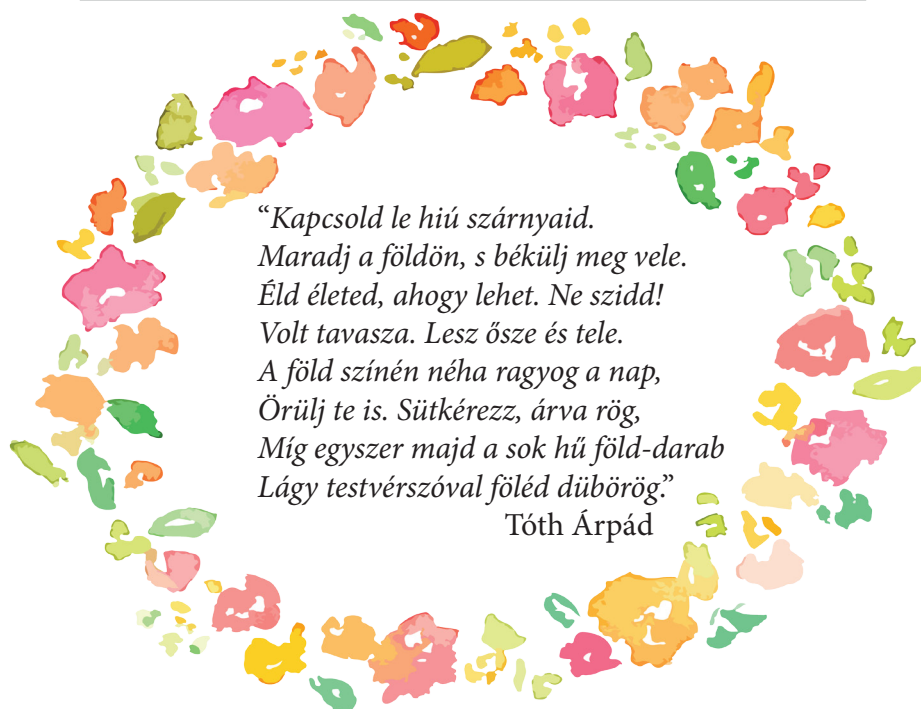
Lekísértem és elköszöntem tőle, kifejezve őszinte örömeimet, hogy sikerrel járt.

- Áldja meg az Isten magát! – hálálkodott. Nemcsak haza tudok menni, de tudok venni lisztet, cukrot, sőt még a férjem szívgyógyszereit is ki tudom váltani. Főleg ezért jöttem.

Körülbelül egy hét múlva biciklimmel a régi posta utcáján kerekkeztem. Erős szél fújt. Egyszer csak látom, hogy a szél egy papírszeletkét nekisodor az első kerekemnek. Leszálltam és felvettem. EGY EZRES VOLT! Körülnéztem, ki veszíthette el, de közel s távol egy teremtett lelket sem láttam. Eltettem hát a papírpénzt. Ma is őrzöm – háromszögben összehajtva – a pénztárcámban.

Az ezt megelőző időszakban gyakran küzdöttem pénzhiánnyal különböző okoknál fogva. Ezután valahogy mindig volt annyi, amire szükségem volt, sőt isteni csoda folytán még tartalékolni is tudtam nehezebb időkre.

Csodák márpedig vannak, csak hinned kell bennük!

Szűcs Erika Katalin: A TÁMLAK

Egy megszűnő albérletből kerültem az állami TÁMLAK rendszerébe.

Addig a lakhatásomat egy kétszobás kisház szolgálta Isten kegyelméből. Az adatott meg nekem, hogy ledolgozhattam a lakbért. Takarítottam érte. Ehhez a lehetőséghez anno az egyházam segített hozzá. A bizonytalan anyagi helyzetünkben számomra ez egy nagyon kedvező megoldás volt. A lányom innen járt a közeli gimnáziumba, de életem ezen fordulópontján már egyetemista volt. Ezidőtájt a szőlőben dolgoztam, napi bejelentéssel. Mivel csak időszakosan volt munka, hogy túlélhessük a szüneteket, tartalékolnom kellett a keresetemből szűkebb napokra. Éppen a szünetre vártam, amikor a főbérlőm bejelentette, hogy eladták az általam bérelt „kislakot”. Egy hónapot kaptam az otthonom elhagyására. A félretett pénzem fogytán volt. Annyi megtakarításom volt, amennyi a gyermekemnek kellett az iskola megkezdéséhez.

Albérletet csak kauciósat találtam. A letét már nem fért bele a pénzügyi keretünkbe.

Eltelt két hét, s én kezdtem kétségbeesni. Vészesen közeledett a kiköltöztetésem határideje. Ekkor eszembe jutott a Jóisten. Hozzá fordultam. Elkezdtem imádkozni. Kértem az Atya segítségét és ő napokon belül megváltoztatta az életemet. Készségesen segítő embereket küldött az utamba. Általuk került a kezembe az állami támogatott lakhatás helyi vezetőjének a telefonszáma, aki munkatársaival együtt azonnal a segítségemre sietett.

Nehéz volt a döntés, hogy elfogadjam-e a felém nyújtott kezet. Hisz helyhiány miatt szét kellett szórnom egy élet tárgyi gyűjteményét. Minimális dolgot hozhattam csak magammal, mert ezután kilenc lakótárral kell osztoznom egy családi házon. Megnéztem a leendő otthonomat, majd hoztam egy gyors döntést, és már költöztem is.

Természetesen ma is fáj a lelkem, ha arra gondolok, hogy a lányomnak nem áll módomban szálalást adni, amikor eljön a mi kis városunkba. A Teremtőtől viszont annyi mindent kaptam cserébe ezen lakhatás által.

Elsősorban biztonságot. Nem gyötörnek a kifizetetlen számlák, amik oly sok éven keresztül nehezítették sorsomat. Azóta már akadt egy bejelentett munkahely is számomra. Igaz, nehéz, fáradtságos

**Kosztolányi Ági alkotása
pontosított technikával készült**

tevékenység a konyhai munka, de tudom támogatni a tanuló lányomat. Már csekély megtakarításom is van.

Az biztos, ha most kiköltöznék albérletbe, akkor még élelemre se jutna. Felemésztené keresetemet a lakbér és a rezszi.

Ebben az otthonban nyugalomra is leltem, ami azt jelenti számomra, hogy van időm és helyem írni. Gyógyítja a lelkem, ha a közönséggel megoszthatom a gondolataimat

Nem utolsósorban amiért a Mennyei Atya ide vezényelt az, hogy a közösségi létet itt kell jól megélnem. Tele voltam lázadással: Miért? Miért is? A világi életben minden megvolt. Társ, gyermek, vállalkozás, ház, autó, kirándulások. Ez a minden – a gyermekemet kivéve – köddé vált egy szép napon. De Te azt mondtad drága Jézusom: Ez a pálya a legjobb, ahol most vagy, hogy megvívd a mindennapi harcaidat a szeretet mezején.

Már naponta kérem a mennyei Királyt, hogy mutassa meg, miben kell változnom és adjon áldást a harcostársaimra! A legnagyobb ajándék szívemnek, hogy itt a felebaráti szeretetet tanulhatom, mert minden szeretetre vágyó ember a felebarátom.

...Szeresd felebarátodat, mint magadat! Mt 22(39)
Így szól hozzám Jézus minden egyes áldott napon.

Kis Ferencné Elő Marika két igaz története

Húsvéti történet

Két és fél éves kisunokám már igen várta a nyuszt. Minden ajándékozó, húsvét reggelére becsülettel lerótt a kedves kötelességét, mert közel laktak egymáshoz. Utoljára mi maradtunk. Itt is megkaptuk a neki készített ajándékokat, játékokat. A csokikat, egyéb édességeket akkor adtuk oda, mikor már hazafelé készülődtek. Abbéli boldogságában – no meg az édességek csábítására, hogy ez mind az övé, – két kézzel túrt a táskába, tömte magába számolatlanul a finomságokat. Mi próbáltuk rábeszélni, hogy nem kell mindent egyszerre megenni, jó lesz majd később is, de ő dacosan ránk nézett és tovább falta a csokikat. Hogy valamiképpen eltávolítsam a szándékától azt mondom neki:

- Hát jó! Ha ilyen torkos vagy, nem tojik neked máskor a nyuszi!

Ő felnézett rám, és teli szájjal, de szikrázó szemekkel mondta:

- Majd tojok én magamnak!

A kislány és a virágok

Ismerősöm 2-3 éves unokája sétálni ment a nagymamájával a közeli rétre, mezőre nézegetni a virágokat, bogarakat, ismerkedni a természettel. Ennek eredménye lett, hogy nagy csokor mezei virággal tértek haza. A kislány ölelgette a csokrot, nem akarta sehogy sem letenni. Hosszú magyarázat kellett hozzá, hogy a virágoknak szükségük van vízre, attól élnek sokáig, azért kell őket vázába tenni, ők így isznak. A kislány látszólag beletnyugodott, így került a csokor az asztalra szépen elrendezve. Később, mikor már nem volt téma a virággyűjtés, édesanyja bemegy a szobába és látja, hogy a csokor az asztalon fekszik, a vázában meg egy csepp víz sincs. Kérdezi a kislányt:

- Te vetted ki a virágokat a vízből?

- Igen, én!

- És miért?

- Mert én is sokáig akarok élni, ezért megittam a vizüket is!

Soós-Győrffy Katalin: Papírvirágok

Baloghné Domokos Ilona: Porfészek

Nem szeretem ezt a várost... Porfészek. A nyarak elviselhetetlenek, forróság, por. Télen a sík terület miatt szélfúttá, cudar hideg. Sem erdők, sem folyó, sem hegyek, de még csak dombok sem.

Úgy elmennék innen!

Minden kövét ismerem, az arcokat is, akikkel naponta találkozom. És ott a sok rossz emlék...

Pedig anyai őseim több száz éve itt éltek. Játsszom a gondolattal. Kun László hozta őket. Közülük mindenki itt maradt. Engem is ideköt /röghöz/ a szegénység. Az az élet, amit sokan élnek hasonlóan: a lakunk és eszünk, a hónapról hónapra élet.

Fiatal éveimet leszámítva nem sokszor tudtam messzebb menni a város határánál. Pedig mennyire szerettem volna sokat utazni! Más országokat, kultúrákat megismerni. Egy-egy nehéz év után elutazni, kikapcsolódni, pihenni, testet-lelket frissíteni. Csak néztem és hallgattam mások nyaralási, utazási élményeit. Azokét, akik amikor akartak, mehettek. Pedig végigdolgoztam az életemet. Lassan a hosszú évek alatt hozzászoktam, de gyűlölni kezdtem a várost. Börtönnek éreztem. Minden egyes nyár kín volt. Most sem mehetek sehova.

Érdekes, ha valaki városban útbaigazítást akart, - bármennyien is voltak az utcán – engem szólított meg. Miért engem, amikor annyira nem szeretek itt! Ismerőseim nevettek: „Mert olyan bizalomgerjesztő kis pofid van.”

Történt, hogy már nyugdíjasként megszólított az utcán egy nagyon rokonszenves család. Szülők két tizenéves gyerekkel. Várniuk kell a barátaikra, itt találkoznak. Együtt mennek tovább. Úgy alakult, hogy az egész napot itt kell tölteniük, mert késni fognak.

Csak néztem, mit akarnak? Kérdezték, mit érdekes megnézni a városban és környékén?

Felsoroltam pár dolgot, ami eszembe jutott. Nem tudják, melyik hol. Kérdezték: nem vállalnék egy kis idegenvezetést? Ráérek-e? Megfizetik az időmet.

- Hát éppen ráérek- nem a pénzért - mondtam. Találkozzunk később, addig kávézzanak, sütizzenek! – ajánlottam egy kellemes helyet.

Otthon gyorsan megnéztem és felírtam egy cetlire pár évszámot, érdekességet. Találkoztunk. Bejártuk a várost, ahogy én szoktam: gyalogosan. Főtér, városháza történettel, stílussal, évszámok-

kal – ha már idegenvezető lettem. Nagyon tetszett nekik a belső udvar, a toronyban lévő kilátó, a szétterülő város, a rengeteg zöld. Onnan látszik igazán, mennyi szép fa, fasor, park található itt.

A református templom, imaház, díszkút következett. Nagyon elmerültek a látványban. El sem akarták hinni. A Thorma János állandó gyűjteménye mellett Hollósy, Ferenczi, Grünwald, Réti képeket is nézhetek. Megnéztük a Bíróság gyönyörűen felújított épületét, a Közösségek Házában egy kiállítást. A Berky-galéria következett. Utána megmutattam a Hild táblát, amit a város kapott. A kuruc-szoborról, a csata történetéről is tudtam pár dolgot.

Utoljára hagytam a város leghíresebb kincsét, a Csipkeházat. Már a felújított állapotot, a bővített kiállítást láthattuk. A helyszínen szakszerű idegenvezetést is kaptunk. Bemutatták a varrás művészetét is.

Sok fotót készítettek, nagyon jól érezték magukat. Én is. Csodálkoztam is magamon. Úgy jártam a várost, mintha most láthatnám először. Milyen szép, mennyit változott, észre sem vettem. Jó itt élni, büszke vagyok, hogy a szülővárosom!

Búcsúzóul ajánlottam a Végh-kúriát, a Szélmalmot, a Sós-tót és környékét. A 160 éves csárdát, ahol kényelmesen megvárhatják barátaikat. Nem győzték köszönni, meghívást is kaptam.

Azt nem mondtam meg nekik, hogy miattuk szerettem vissza ebbe a kedves, gyönyörű, élhető – már nem is annyira, sőt egyáltalán nem – porfészekbe.

**Soós-Györffy Katalin:
Frivolitás alkotása**

Az Élet Fája Szokolyán

Kun Éva keramikusművész alkotásai a Börzsöny Gyöngye Óvoda és Bölcsődében

Szokolya Pest megyében, a Börzsöny hegység lábainál elterülő kis falu. A Dunától egy karnyújtásnyira, a Börzsöny legnagyobb kiterjedésű és egyik legszebb medencéjében, a Morgó patak völgyében fekszik. Az elbűvölően szép környezetben lévő kedves kis település mindamellett, hogy őrzi a hagyományos, falusias jellegét, folyamatosan szépül, fejlődik, mint ahogyan óvodájának teljes körű felújítása is hamarosan a végéhez érkezik. A gyermekintézmény több pályázati forrásnak köszönhetően kívül, belül korszerűsítve megújult környezetben – ezen túl – különleges művészeti alkotásokkal is várja majd az aprónépet.

Minden növényi jelkép közül a legösszetettebb jelentésű, egyetemes szimbólum: a fa. Élet és halál, az örökös fejlődés és növekedés, a folytonos megújulás, a kozmikus összefüggés jelképe. A fa, mint jelkép: az életfa, a kozmikummal és az istenséggel köti össze az embert. Ágai az isteni sugarasság mintáját követik, csúcsán a legmagasabb szellemi és eszmei lényegyet mutatja. A fában az élet csodáját tiszteljük, azt az életet, amely megfog, kibontakozik, erősödik, felcseperedik, terebélyesedik, gyümölcsöt ad, ültetőjét túléli, szolgálja.

A közmondás szerint, de valóban is talán, egy egész falu kell egy gyermek felneveléséhez. Amikor egy gyermek arcára tekintünk, a jövőt látjuk, az álmaikra gondolunk, s arra, hogy mit tartogat számukra az élet, és mi mindenre lehetnek képesek. „A szél kihívásaira a fa a gyökereivel válaszol.” – írja Illyés Gyula. Elismerésre méltó Szokolya településen a több éve működő Életfa Program, melynek keretében mindig az előző évben született gyermekek örömeire ültetnek díszfákat a közterületeken. A kezdeményezéshez készült egy logó is, amely egy életfát ábrázol. A program célja a gyermekek környezettudatosságra nevelése, ezáltal a természeti értékek megismertetése és megőrzése, valamint a közös munka értékeinek megteremtése. Amellett, hogy környezettudatosságra neveli a jövő generációit, a településhez is köti őket, hiszen életük során mindig lesz mihez visszatérniük. Szokolyán a gyermekek „gyökeret kapnak és szárnyakat”. A megtartó erőt, és magokat, s a lehetőséget, hogy lelkük kiteljesedve szelek szárnyán magasra repüljenek... Tartást kapnak, hogy új utakat járva tudják hova tartoznak...

„Kik vagyunk? Honnan jöttünk? Hová megyünk? Minden csupa titok.

Kun Éva alkotóműhelyében 2009-ben.

Alkotni annyi, mint itt hagyni ujjaink nyomát, az utánunk jövőknek.

Itt hagyni lelkünk energia lenyomatát egy-egy tárgyban, hogy tovább sugározza azt valahol, valakire, akik megnézik, megérintik, együtt élnek vele.” – Kun Éva (és leánya Tóth Bori textilművész közös) hitvallása ez.

Kun Éva keramikusművész patinás szépségű magas tűzön égetett samott arany lüszteres angyalával – s néhány más témájú kerámiájával – Gödöllőn (nagyszüleim városában) a Varga Galériában találkoztam legelőször. Személyesen nem sokkal később – alkotói közösségében – a Gödöllői Iparművészeti Műhelyben egy tárlattal egybekötött kerti partin ismerkedtünk meg, s nagy örömmel nemsokára veresegyházi otthonában vendégeskedve és kiállításain ámulhattam művei láttán. Azóta sok-sok esztendő telt el... Egy évtizede már annak, hogy második otthonom a Dunakanyar lett, ott is Kismaros-Börzsönyliget. A festői környezetben lévő szomszédos település Szokolya, így előttem nem ismeretlen. Boldogan olvastam a napokban a hírt, hogy a község óvodáját (felújítása keretében) Kun Éva keramikusművész alkotásai díszítik majd...

Javában folyik a munka.

Mozaikokból száll Kun Éva Életfája.

Időfátyolt áttörő agyagtáblák, drága ékkövek... Éva türkizesen irizáló, okkerbe fénylő, de natúr vagy éppenséggel pompeji vörösben izzó kerámiái a „Smaragdtábla Bölcséletét” tárják fel, nem más, mint a reményt. Az ősiség szellemiségével, és szakralitással telített „kövein”, „tábláin” a babiloni, mezopotámiai, tatárlakai időt látjuk állani, amelyek az „Aranykort” idézik és sejtetik meg. Azt a hitet keltik életre és erősítik meg, hogy ebben a darabokra hullott világban „a dolgok eredeti, természetes, valódi vagy tökéletes állapotukba visszahelyezhetők.” Szépséges tárgyaiban mázazva, égetve, írva, róva, rajzolva, karcolva analógiát találunk a népművészet, a képző- és iparművészet, a naiv művészet, az ősművészet és a kor művészete között. A láttató gondolat-, jel-, szimbólum-gazdag műveken pazar kézzel vannak elhintve a szépségek. A kompozíció egységén a nagy egészen belül különös szerephez jutnak az apró részletek, a madonnákon bizánci, barokk, reneszánsz, szecessziós elemek.

Már egy parányi jel szólít meg. Vissza kell ide, hogy lépjek. A kacskaringós borostyánszövevényben egy kis csínytevő egy „borostyán hajtásocska” pajkosan nevetve bújik elő az esőcseppek és a „naparc” kettőssége alól, szinte látjuk a kapaszkodni készülő gyerekindák kúszását. Az örök élet, a borúra derű jelképe? Vagy talán az ifjonti játékosság „lelepleződése”? Sokkal inkább „az örökös fejlődés és növekedés, a folytonos megújulás” ábrázolása: a gyermeki lélek fény felé törő megmutatkozása...

Éva Mezőtúrtól Veresegyházig – a „nomád nemzedék”, a népművészet kitérőin át – hosszú utat járt be, s immár újabb műveivel Szokoltyát is megajándékozta. Érett, kiforrott mű-

vészetében ligetek, csupa zöldellő fák, üde rétek sorakoznak, a lomb alatt szárnyaló madarak laknak, a felfutó szőlőindák között emberi sorsok, emlékképek, angyali érintések, képi mozzanatok tűnnek fel, amelyben kifejeződik a lelkesége és szelleme is. Gazdag alkotói világában legbensőbb titka, érzemvilága tárul fel, de általuk tükröt is tart elénk.

Fő ékességként kerül elhelyezésre az óvoda aulájában a művésznő (kis életfát megjelenítő) két méter átmérőjű Életfája. Hiszen azok a gyermekek járnak és járnak majd ide, akik tiszteletére a nagy lélegzetű mű, mind pedig az életfa logó megszületett. A szépséges kerámia akár a magyar népművészetben, vagy a gazdag magyar mesvilágban: „égig érő fa”, vagy „világfaként” jelenik meg, „szívét meghaladva” – virágba borulva – egész lényét osztja meg velünk. Életfa Élet Virága az örökkévalóság kékségében ontja ránk szirmait, a mennybolt magasan a mindent átható Lélek vigyázza a gyermeket, s a középpontban Isten mindent látó szeme sugara világlik a gyermeki világra. Aranyló glóriában kiemelve – az Életfa, a világ maga, Ég köldöke, a föld közepe, ha kell: a világ boltozatán túlig érő ág, a menny kapuja... A benső fejlődés grádicsa...

Utolsó simítások Kun Éva

Életfa alkotásán.

A remekmű életre kelt.

A gyermek: a „Remény”. Kun Éva örök érvényű „smaragdtáblái” nem csupán díszek, a gyermekeket tanítva a világlátásukat is formálják. Az újabb gyönyörűséges alkotásokban Éva „itt hagyta ujjainak nyomát az utánunk jövőknek, s lelkének energia lenyomatát, hogy továbbsugározza azt

valahol, valakire, akik megnézik, megérintik, együtt élnek vele”. A Börzsöny lábánál a szépre és jóra fogékony különleges emberek összefogása eredményeként az eleven zsvivajgásban egymásra talált a művészet és a gyermek.

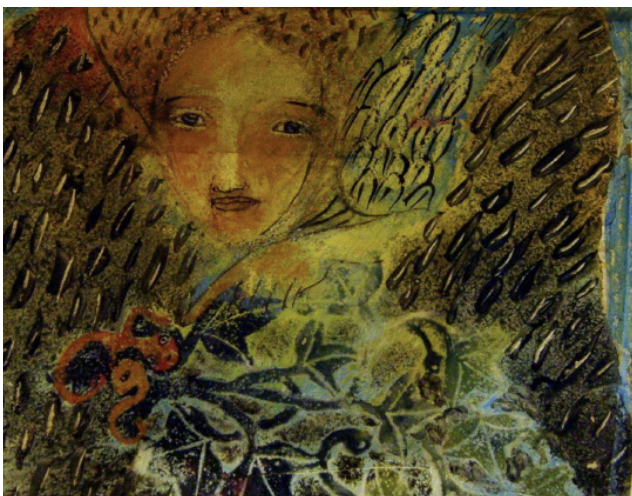
Az óvoda megújulása kapcsán írt gratulációm során Némethné Pintér Csilla Szokolya polgármesterasszonya így írt vissza: „Köszönöm a kedves szavakat, sokat dolgoztam azért, hogy Éva munkája itt Szokolyán is fellelhető legyen! Számomra is nagy öröm, hogy épületen belül és kívül is az Ő munkái díszítik óvodánkat és bölcsődénket. Öröm volt vele együtt dolgozni, csodálatos volt meglátni a kész alkotásokat.”

Több szál köti össze Szokolyát és Kismarost.

A két falu határában zakatol a kisvasút is. A szokolyai óvoda megszerpülése legyen ne csak a börzsönyi térség, de mindannyiunk örömmünnepe is. Egy személyes titkot is talán itt még elárulhatok. Szívem dobbanásával őrzöm Éva találkozásunk alkalmával átnyújtott ajándékát, a gyönyörű „Pipacsos” tálat, s a szép tárgyban magam is érezhetem lelkeségét. Kun Éva sugárzóan kedves, „angyali” személyében az életet, az embert mélységesen tisztelő, adakozó alkotóművészt ismerhettünk meg...

(Képek forrása szokolyai óvoda. Pintér Csilla, valamint alkotóműhely és korábbi kiállítás képek: Borka E.)

Borka Elly

**Kun Éva:
Borostyános**

**Kun Éva:
Genezis**

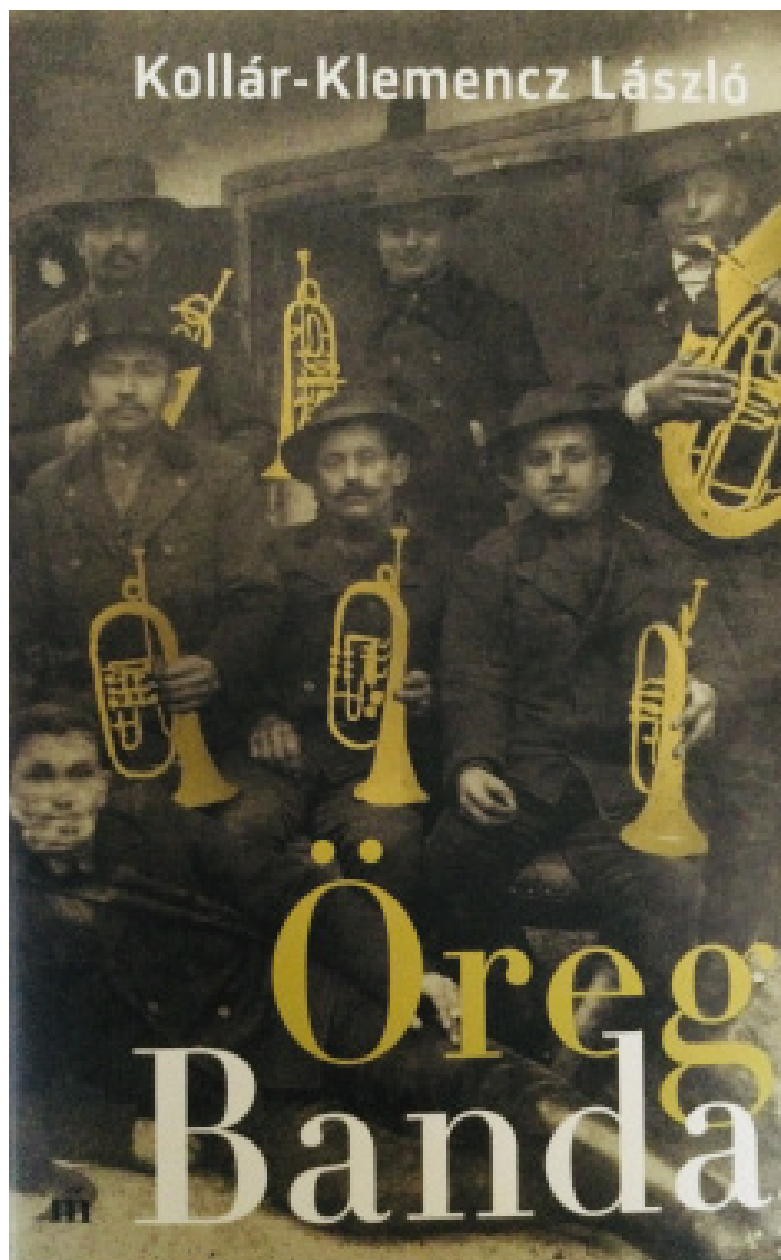
Kun Éva és a csapat

Mártonné T: Szeretet Gondolatok

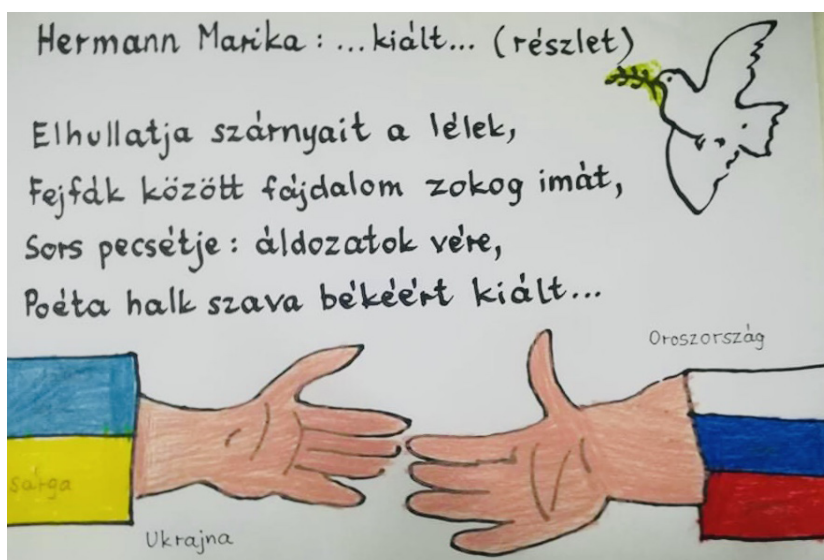
(Kollár-Klemencz László zenész, író Öreg Banda című családregényének bemutatójához)

„A szeretet nem ér semmit, ha magunkban tartjuk”

Egy csodálatos este részesei lehettünk
 Az emberi érzések és a zene bűvöletében.
 Példaértékű visszaemlékezések,
 Családi érzésekkel tarkítva.
 Jó volt hallani egy fiatal emlékezéseit,
 Amiből áradt a megbecsülés és tisztelet.
 Az volt a gondolatom egész este,
 Hogy ezt tanítani kellene az embereknek.
 Úgy érzem, kihalóban vannak ezen érzések,
 S tisztelni kell azt, aki felvállalja mindezeket.
 Büszkék lehetünk, mi Újhartyániak
 Arra, aki nekünk ezen érzéseit elmondta,
 Hozzá kapcsolódva zenével, dalokkal.
 A Sváb Party élményeinket fokozta.
 Kristálytisza hangok tengerében,
 Úgy éreztük, a zene gyöngyfűgöngyként
 Árad felénk a színpadról,
 Minden hallgató meglepődésére.
 Köszönet és hála a szerzőnek,
 A szervezőknek, a zenekar tagjainak!
 Büszkék vagyunk Kollár-Klemencz Lászlóra.
 Köszönjük az estét!
 Éltesse az Isten minden szereplőt,
 Erőben, egészségben, boldogságban!
 Találkozunk még sokszor e könyv írójával,
 A Sváb Party zenekarral mi, Újhartyániak!

Öreg Banda a híres Hartyáni rézfúvós zenekar volt több, mint 100 évvel ezelőtt.
 Sváb Party az Öreg Banda méltó utódja a mai idők

Antal Tünde összeállítása

Egy különleges festőművész: N. Sebestyén Katalin

Mottó:

„Írj! Fess! Faragj szobrot! Kössél zoknit!
Csinálj bármit és meglátod az alkotás öröme átsegít a nehézségeken.”

N. Sebestyén Katalin:
Az univerzum legnagyobb

„A lelki mélységből visszatérni nagyon nehéz, megváltozott életerőm, fizikális testem, teherbíró-képességem, de a küzdés, a tenni akarás, értelmes életet élni, fontos célkitűzés.” (Részlet: N. Sebestyén Katalin „Emlékfoszlányok” című esszéjéből.)

Katit (nem mellesleg a feleségem) a toll és ecset emelte ki a lelki mélységből. Festészete nem mindennapi. A kezdet kezdetén néhai Fábrián Gyöngyvér Derkovits-díjas festőművész mondta, képeinek megtekintése után: „Hibák vannak az alkotásokban, de van egy, ami képeidet kiemeli az átlagból, ezek pedig a színek. Olyan színeket használsz, amit egy főiskolát végzett festőművész sem tud. Tanítani nem lehet, mert ez belülről jön, vagy van, vagy nincs.”

A festővászon teret, a festék színt és formát, az ecset eszközt ad a művész kezébe, hogy alkosson. Káprázatos, érdekes festői megoldást talál az űrbéli fények, jelenségek, formák megjelenítésére. A bolygók közti ködök, csillagok fényének, légköri gázoknak egymásra hatását, az éjfékete éjbolton jeleníti meg.

Hiánypótló témaválasztás, a valósághű ábrázolás és az ösztönös ecsetkezelés meghatározója művészetének. Olyan téma rejtette rabul, inspirálta, ami nála vezérmotívummá fejlődött. Nem a fekete, csillagokkal teli éjbolton, hanem a mögötte levő világot festi meg. A valósághű megjelenítéshez a NASA-val és a Magyar Asztrifotósok Egyesületével való jó kapcsolat segíti. Ezzel a témával – ismereteim szerint – senki nem foglalkozik.

Kiállításai mindig figyelemfelkeltőek. Szívesen állít ki iskolákban, megmutatja a természettudomány azon oldalát, melyek sem az általános, sem a középiskolai tankönyvekben nem találhatóak. Képeihez minden esetben ismeretterjesztő anyagokat készít. Ennek elismeréseként többek között a Bukaresti Műszaki Egyetem Professzora aranyéremmel és aranydiplomával díjazta, azzal a megjegyzéssel: „Tudományos és ismeretterjesztő munkásságáért.” Jellemző, hogy belföldi és külföldi kiállításaira tematikus bemutatkozásra hívják. Végül: munkásságát számos hazai és külföldi elismeréssel díjazták, díjazták.

N. Sebestyén Katalin:
Gyémántgyűrű

Ízelítőül egy pár díjnyertes alkotás: Gyémántgyűrű, ezzel indult csillagászati pályafutása.

Csillagrobbanás című alkotással kezdetét vették a külföldi sikerei. (Nemzetközi Kultúráért Díj, 2018.)

Vénusz 3 arca és a Földanya és a bolygók. Ez a két festmény további sikereket hozott és díjakat, Párizsból, Mezojusoból és Comisóból, ahol „Az

év művésze” díjban részesítették. A Földanya és a bolygók 5 országból 7 aranyéremmel és aranydiplomával büszkélkedhet. (2019.)

Az Univerzum legnagyobb rózsája, avagy Rozetta-köd, (Bagi László asztrofotós felvétele alapján) Ez az alkotás 2020-ba Oscar 'dell Arte díjban, 2021-ben Nemzetközi művészetek nagykövete címet, illetve „Életműdíjat” hozott alkotójának. (2020-2021.) Orion-köd, Lófej-köddel, Bolygószületés: Mindkettő az Univerzum legnagyobb rózsájával, azaz: a Rozetta-köddel együtt szerepelt a kiállításokon Szicíliában. (2021.)

N. Sebestyén Katalin:
Csillagrobbanás

Németh Sándor

Kanizsa József:

Földi küldetésem

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Születésem napjára gondolok.
Száguldó évek: s rohan nyolcvan év...
Gyermekként még a zöld réten futok.
S most a fehér haj olyan, mint a dér.

Pereg a filmkocka, földi létem.
Felnőttek már leány unokáim,
S előttem van dédunoka kincsem...
Lassan teljesülnek szép vágyaim.

Bölcsé érett életem törvénye,
Isten adta talentumi létem.
Elvillan életem nyolcan éve,
S teljesül a FÖLDI Küldetésem...
Ámen

Tilingerné Gerlei Ilona: Utak

Minden célhoz egy út vezet,
elindulunk és tervezünk nagy tetteket,
bejárjuk az utak végtelenjét,
megismerjük az élet rejtékét.

Út vezet a jövő rejtelmébe,
a csillagos ég titkos rendszerébe.
Út vezet a boldogsághoz,
s a szürke, bús magányhoz.

Út vezet a homályba vesző emlékekhez,
s érzelem útján jó szerelem a szívekhez.
Béke útján érkezik a szeretet,
földes út mentén búzakarász integet.

A legnagyobb út az élet útja,
melyen vezet bennünket a sors,
életünk irányítója.
S ha bejárjuk az utakat,
elérhetjük szívünk dobogó álmait:
a célokat.

Németh Nyiba Sándor:

Újra belakom

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Kivallatott alvajáró emberségem.
A betört igazam hite halkán szalad.
A leomló vakolat a múlttól mesél.
Reped az idő mögött a fakó remény.

Újra belakom a bús mulandóságom.
A kínzó jövőt eltaszítom magamtól.
Berakom az esélyeket egy sarokba,
hogy senki meg ne találja utamat.

Miért születtem ide, ha nincs értelme?
Kinevelt hajcsárom hova dugja létem?
Idővel elvetnek sűrű, dús fű közé.
Elvegyülök, miközben létem elvetél.

Lengyelne Török Erika:

Magány

Pihen a ceruza,
pihen a rím,
a gondolat bezárva
a lélekben kering.

Vágyódik kitörni,
szabadon repülni.
Nem magányra született!
A társait keresi.

Áhítja a napfényt,
kívánja a meleget.
Féltőn figyel
az ébredő természetet.

Csodálva nézi a
sárgálló aranyesőt,
riadtan hajtaná
messze a hófelhőt.

Ebben a zord világban
hogy születne rím?
Csak ha a magányból
kitörni bír!

Hermann Marika: Szavak...

A szavak dalolnak, a szavak szállnak,
A szavak hallgatnak, a szavak bánnak,
A szavak akarnak, a szavak vágynak,
A szavak maradnak, a szavak állnak,
A szavak ölnek, a szavak fájnak,
A szavak nyitnak, a szavak zárnak,
A szavak szólnak, gondolattá, tetté válnak,
A szavak, mint bumeráng, hozzád is visszaszállnak...

Antal Tünde: Napóra

Amikor a fény sétál, vele megy az árnyék.
Természet törvénye, gyerekeknek játék.
Ez a kis szerkezet remélni megtanít:
ne számold, csak az öröm perceit!

Gál Mihály alkotása: Szendrei Júlia

**Kozma Zita Veronika:
Drága szerelmem**

Érzéseid súlyát
én félreértettem,
a homályban kissé
most el is tévedtem.

Fejemben kérdések,
homályos kép és ez
az értelmetlen értelem,
hogy te sem vagy velem.

Oh, drága szerelmem.

Létezésem értékétől
eltekintettem,
s egy pillanatra csak,
de az eget érintettem.

Hangod cseng a fülemben,
Milyen lehet? Türelmes?
Vagy netán dühös, csendes?
Hangos, kellemes?

Oh, drága szerelmem.

Milyen lehet szemed?
Mint kint a füves rét?
Milyen tekinteted?
Mint az üres tér?

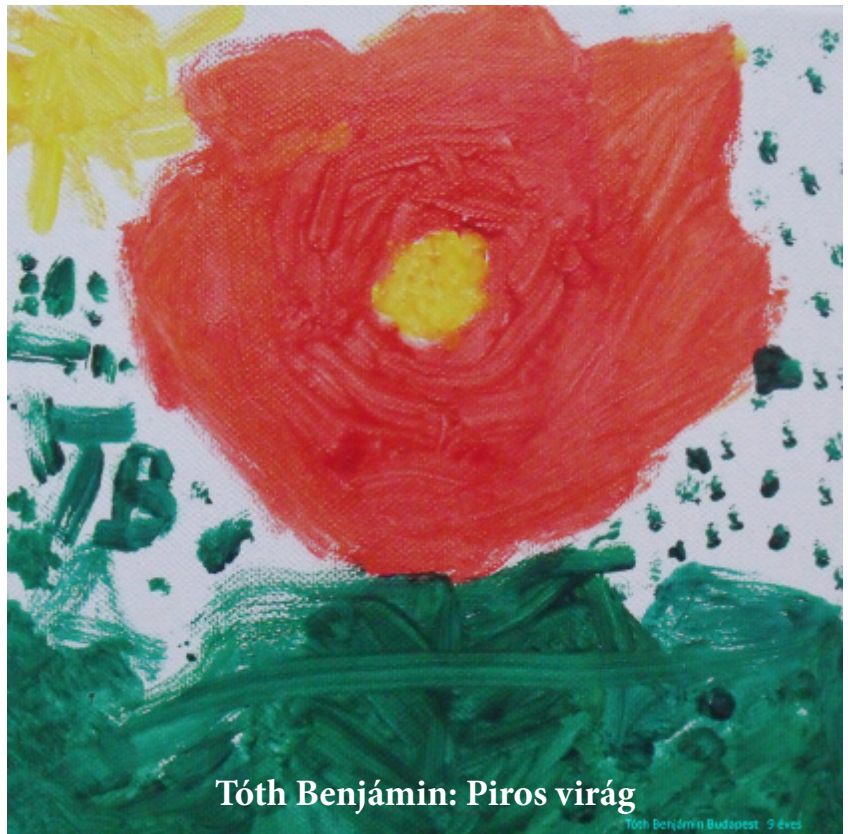
Hát kétlem. S hajad színe,
mint gondolatomban,
pont olyan éjfekete?
Mint a szívemben üvöltő éles zene?

Oh, drága szerelmem.

Jobban üvölt, dübörög,
mikor veled vagyok, örülök.
Mégis fekete az éles zene,
mert sötétség bújik benne.

Ha elhagysz, akkor mit tegyek?
Megtöröd az életem.
Nem kérhetem, hogy ne tedd,
de mégis, maradj velem.

Oh, drága szerelmem.

Tóth Benjámín: Piros virág

Tóth Benjámín Budapest, 9 éves

Mandrik Olívia: Hóvirág

Batuska Lotti: Nyuszi vers

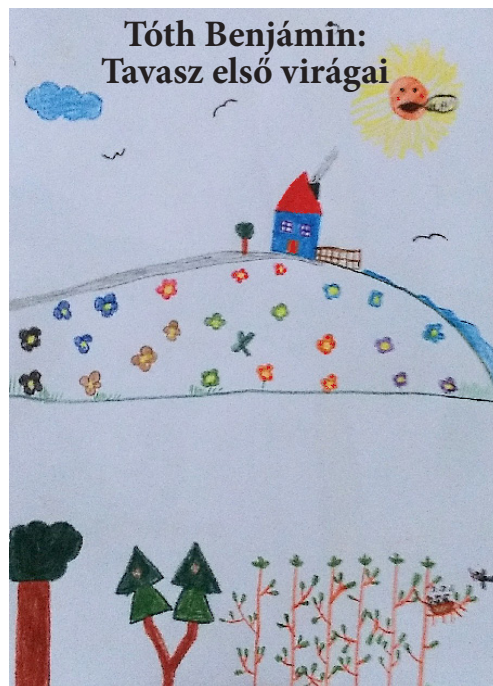
Ma a nyuszi a postás,
De nem levelet visz, hanem tojást.
Sárgát, zöldet hoz, az tuti!
Minden gyerek azt keresi.

Biztos, hogy neked is jut egy-kettő,
Ha szeretnéd, légy te is kereső.
Most a nyuszi azt súgta,
„Kellemes húsvétot!” - mondta.

Batuska Lotti rajza**Mandrik Olívia: Húsvéti koszorú****Tóth Nimród: Tavasz első virága****Tóth Eleonóra: Tavaszi madárdal****Tóth Eleonóra: Tulipánok vázában**

Mandrik Olívia: Március 15

Tóth Nimród: Virágom-Kinyíltam

Tóth Benjámín: Kitekintés a tavaszra

Tóth Eleonóra: Anyák napjára

Orosz Kitti: Kukucsáló gomba

Mitták Ferenc: Lili tündér és az ezüst tálér

(Kurtasori mesék)

Balázs a becsületes nevem, de születésem óta - mint azt tudja a világ -, mindenki Balinak hív. Ott születtem a faluszélén, a Kurtasoron, ahol a poros földút Peszérre vezet. A mi házunk a Calvin utcában állt (ma már Kálvin utcának írják). A közeli „Nagyhegy”-nek hívott régi temetődomb és a „Nagyvíz”-nek elkeresztelt tavacska, no és a mögötte elterülő „Epres” és a „Disznójárás” volt a fő játékbirodalmunk. Egyszer történt, hogy az egyik idősebb társunk, talán a Lakos Zsiga, talált a „Nagyhegy” megkezdett homokbányájában egy rozsdás pisztolyt. A csöve teljesen korrodálódott, de markolatának csontborítása még megvolt. És a csont alatt talált egy kis pergament lapot, rajta szálkás betűkkel a következő szöveg: „A nagy eperfa alatt van elásva 50 ezer arany!” Mondanom sem kell, hogy amikor megmutatta, mindenki fellelkesedett, és mindjárt meg akarta keresni az aranyat. Kik is tartoztak a bandába? Lakos Laci, Lakos Zsiga, Zelovics Zsiga, Szlama Jancsi és Jóska, Kalicza Péter, Hende Sanyi, Varga Ákos, Sanyi bátyám (Mitták Sándor) és természetesen jómagam. Engem a bátyám és rokonság révén (Lakosok, Szlamák) bevettek a csapatba. Szóval terepszemlét tartottunk az „Epres”-ben, kerestük a nagy eperfát. Gondban voltunk, mert egyrészt már sok fát kivágtak korábban, másrészt olyan igazán nagy eperfát nem láttunk. Mindegy, két fát kiválasztottunk és a nagyobb fiúk hoztak ásót, lapátot, és ástunk. Olyan egy-két méteresek lettek a gödrök, de nem találtunk semmit. Napokig nézelődtünk, sétálgattunk a fák között, aztán feladtuk. Tűt kerestünk a szénakazalban. Nehéz szívvel abba hagytuk a keresést. Szomorú voltam. Egy alkalommal ott ültem a „Nagyvíz” partján, a vízig lógó lombú fűzfák alatt.

Néztem a vizet, és azt mondogattam magamban, hogy jöjjön el hozzám Lili, a tó tündére, a vízi nimfa, a najád, aki egyszer már segített rajtam, s talán a barátjává válhattam. Gyenge fuvallat támadt a tóról, s mintha azt hallottam volna, hogy „éjjel elmegyek hozzád”. Megdörzsöltem a szemem, de nem láttam semmit. Biztosan csak hallucináltam!

Aznap már esteledett, amikor hazaértem. Vacsora után édesanyámmal és a testvéreimmel kártyáztunk, zsíroztunk, majd máriást játszottunk. Lámpaoltást követően Lilire gondoltam, vártam a megjelenését. Nem csalatkoztam, éjfél tájban odaült az ágyam szélére. Megismertem gyönyörű szőke haját, kék szemét. Most rózsaszín ruhát viselt (az első találkozásunkkor halványkék ruhája volt). Nos, Lili

tündér kézen fogott, elvezetett a „Nagyvíz”-hez, bementük a tó közepére, ahol a megnyíló víztükörben alámerültünk. Elmentünk a tündérkirály palotája mellett. Lili megállt, és azt mondta: „Kis barátom, tudom, hogy az aranykincset kerestétek. Én most megmutatom neked, hogy hol van.” Egy föld alatti folyosón mentünk hosszan, majd tágas terembe jutottunk, ami be volt rendezve asztalokkal, székekkel, szekrényekkel, a falon kárpitok, a járószinten puha szőnyegek. Lili arról tájékoztatót, hogy a felszínen lévő Zlinszky-kastély alatt vagyunk tíz méterrel. Elmondta, hogy száz éve a kastélyban volt a székhelye gróf Ráday Gedeonnak, az alföldi betyárvilág felszámolását irányító királyi biztosnak. Ez a hely volt a bázisa. Továbbmentünk, és több kisebb terembe érkeztünk: egyikben láncok lógtak a falból, középen deres, kínzócsölöp, az asztalon fogók és más kínzóeszközök. Itt vallatták a betyárokat. A másik teremben több kisebb fémtেকnő állt az asztalon. Lili odalépett, és beletúrt az egyikbe. Csak úgy csillogtak a sárga pénzek. „Itt van az az 50 ezer arany is, amit kerestetek. A betyárok által összerabolt pénz volt, mi tündérek megtaláltuk, és idehoztuk a többihez.” Egy másik teknőbe markolt, ott ezüstpénzek, gyöngyök, láncok voltak. Kiemelt egy ezüstpénzt, és odaadta nekem.

„Ez emlékeztessen rám!” – mondta. Tovább vezetett a föld alatti folyosókon. Egy helyen ismét termekbe jutottunk, szépen berendezve fotelokkal, ágyakkal, a falakon gobelinek és családi képek, portrék. „Most a Halász Móricz kúria alatt vagyunk” – közölte Lili- „a Halászok itt rejtőztek el a hatalom elől, többek között 1848-49 után.” Megpihentünk. Leültünk, Lili tündér megfogta a kezemet, és a szemembe nézett. „Kedves Barátom! Kedvellek, és mindig figyelek rád, sokszor meghallom a gondolataid is. Szeretném, ha még sokáig látogathatnálak, amikor szükséged van rám, a segítségemre.” Lilire néztem, és mosolyogtam: „Szép vagy, nagyon kedves.” Aztán csendben csak fogtuk egymás kezét, szinte eggyé váltunk. Némi idő után felkerekedtünk, Lili a felszínre vezetett, és hazakísért. Átöleltük egymást, és puszival váltunk el.

Azon az éjszakán nagyon mélyen aludtam. Amikor reggel felébredtem már világos volt. Felültem az ágyban, és végiggondoltam az éjszakát. Eszembe jutott és kerestem az ajándékba kapott ezüstpénzt. Az ágyam alatt találtam meg. Megsimogattam, és a zsebembe rejtettem. Nem szóltam senkinek, mert nem hittek volna nekem.

Aztán este ért a meglepetés: átjött a nagyapám, a mesélős. Az előző este ott jártak a nagymamámmal, most a nagyapa azt kérdezte, hogy nem esett-e ki a zsebéből a Mária Terézia ezüsttallérja nálunk, mert sehol nem találja. Elmondta, hogy a tallér a szerencsepénze, amelyet a Halász méltóságos úrtól kapott, akinek egykor a parádés kocsisa volt. A nagyapám kérdésére összerezzenem, végigfutott a hátamon a hideg. Egy pillanatig átfutott rajtam, hogy letagadom az igazságot. Megtapogattam a zsebem, a pénz ott volt. Felsőhajtottam. Nehéz szívvel, de odaadtam a tallért a nagyapámnak. „Tessék, itt találtam az ágy alatt.” – nyögtem szomorúan. Nagyapám átvette, és megsimogatta a fejemet. „Köszönöm, aranyos vagy, kisfiam! Meg is tarthattad volna, de te ideadtad. Nőjj nagyra, Bali, és légy mindig ilyen becsületes! Nézd ezt a pénzt, egyik oldalán Mária Terézia portréja, a másikon pedig Szűz Mária a kis Jézussal, ő Magyarország védőszentje, és itt az évszám, hogy 1741-ben verték a tallért.”

Egy búcsúpillantást vettem az ezüstpénzre, miközben eltűnt a nagyapa zsebében.

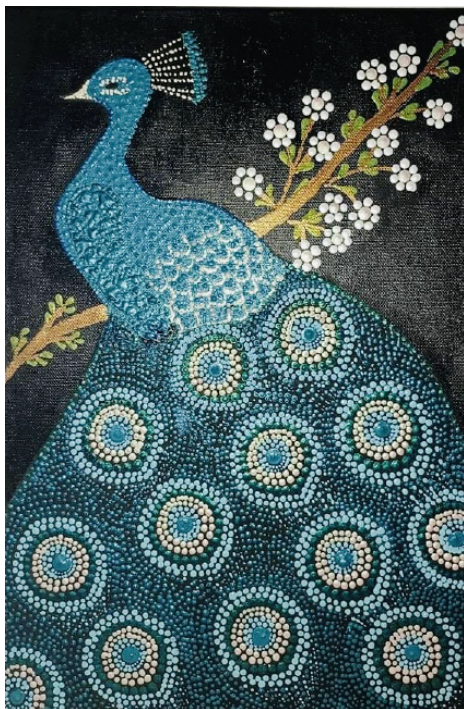
Arra gondoltam és gondolok, hogy bárhogy is került hozzám az a Mária Terézia tallér, nem lehetett véletlen. Én még mindig hiszek abban, hogy Lili tündér él, és hogy ő a barátom. Ma is látom a falum alatti világot, amelyet Lili megmutatott nekem.

KOSZTOLÁNYI ÁGI

Kedves Olvasó!

Vendégalkotónk bemutatkozása számomra dupla öröm. Kosztolányi Ágival sok éven keresztül munkatársak voltunk, ám akkor még nem sejtettük, hogy egyszer e jeles folyóirat hasábjain újra találkozunk. Tartsanak velem! Olvassuk el, hogyan épített Ági utat a racionális pénzügyi világból a csodákat rejtő alkotói világba!

Kosztolányi Pálné, Ági vagyok. Születésemtől kezdve Inárcson élek. A Takarékbank ZRT helyi fiókjában dolgozom fiókvezetőként. A pandémia idején igen megterhelő volt mind fizikailag, mind lelkileg, hogy folyamatosan a frontvonalban kellett dolgozni. Éreztem, valami olyan elfoglaltságot kell találni, ami eltereli gondolataimat a napi negatív hírekről. Ekkor láttam meg egy pontozókészlet reklám videóját. Azonnal megtetszett, bár korábban semmilyen kreatív tevékenységet nem szerettem, sem kézügyességem, sem türelmem nem volt hozzá. Megrendeltem a készletet, a helyi papír-írószer boltban vettem kartonpapírt, festéket és elkezdtem gyakorolgatni. Rá kellett jönnöm, hogy nem olyan egyszerű, mint ahogy a videóban tűnt. Közben a facebookon találtam pontozással kapcsolatos csoportokat, ahol a pandémia miatt online tanfolyamokat szerveztek. Részt vettem egy tanfolyamon, ahol megtanultam a technika alapjait, és egy nagyon fontos dolgot: hogy a másolgatás, ahogy én kezd-

tem, nem jó út, hagyni kell megszületni a képeket. Az első sikerem ekkor volt. A tanfolyam utáni első munkámat az oktató feltette a weboldalára, ahol a tanfolyamot hirdeti. Elkezdődött egy folyamatos tanulás. Azóta több tanfolyamon vettem részt, ahol különböző minták szerkesztését tanultam meg, köztük a 3D hatású mintákat is. A festékek terén is volt mit tanulnom, mert az elején még arra se jöttem rá, hogy az egyik fényes, a másik matt festék. Most már otthon vagyok a kaméleon, gyöngyház, metál festékek birodalmában is. Tanulom a színkeverést, színelméletet, a színek hatásait, a szimbólumok jelentéseit, geometriai minták szerkesztését, de a legtöbbet önmagamról tanulok általa. Szeretnék tovább fejlődni és elérni azt, hogy saját stílusom legyen, mely alapján felismerhetőek legyenek az alkotásaim. A Képeket feszített vászonra készítem, akril festékkel. Szeretem a random pontozásos képeimet: Yin-yang, életvirága, balerina, pávák. Ezeket előre megszerkesztem, megrajzolom, de az igazi kihívást a mandalák jelentik. A mandaláknál érzem, hogy milyen színű festékkel szeretnék éppen festeni. Kijelölöm a kép középpontját, leülök festeni és lesz ami lesz. A végén magam is csodálkozom az

elkészült képen. Sose gondoltam volna, hogy 55 évesen találok egy olyan hobbit, ami a szenvedélyemé válik és rajtam kívül másoknak is örömet okoz. Leírhatatlan boldogság, amikor valaki beleszeret egy képembe. Ezúton is köszönöm szépen, hogy képeimet az Alkotó olvasóinak is megmutathatom és most lehetőségem van bemutatkozni is.

VELÜNK TÖRTÉNT

Rendhagyó író-olvasó találkozóra zártuk a 2021-es évünket. E találkozón vendégünk volt Rozványi Dávid solymári keresztény író, aki egy izgalmas előadást tartott az irodalom jövőjéről, és a XXI. század íróinak feladatáról.

Az előadás, és elhangzó alkotások betekintést engedtek az író lelkébe, munkásságába. Gondolataink, alkotásain keresztül tartalmas, misztikus, tanulságos utazást tettünk. Utunk során fényesedett a lelkünk, tágultak ismereteink, gyarapodott tudásunk. Az izgalmas előadást Gyóni Géza versekkel, és Dabas városáról írt verseinkkel köszöntük meg Rozványi Dávidnak.

Egy másik jeles vendéget is köszönthettük e találkozón Kobály Éva személyében, aki zongorajátékával megidézte Beethoven szellemét, ünnepélyesebbé varázsolta az estét. Azzal búcsúztunk: lesz folytatás! Útravalóul a lelki, szellemi feltöltődés mellé, mindenki magával vihet a Jávor cukrászdától kapott sütemény csomagokat is. :)

2022 január havában versekkel, tervekkel, szeretettel nyitottuk meg az új esztendőt.

Izgalmas műsor keretében megünnepeltük a Magyar kultúra napját.

E találkozón az Alkotó Irodalmi Kulturális Folyóirat kiadói Alkotó díjjal jutalmazták:

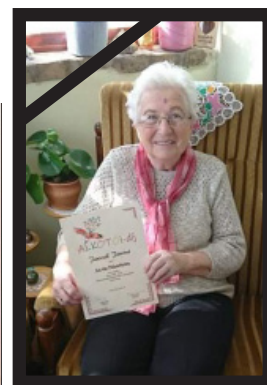
Janicsák Jánosnét: Az én húsvétom című írásáért.

Ifjúsági kategóriában:

Batuska Lottit: Éltre szóló barátság című írásáért,

Tóth Benjamins: Macskák a holdfényben című képéért.

Szeretettel gratulálunk a díjazottaknak, és további sikereket kívánunk! :)

Gyóni Géza rímes üdvözlő távirata

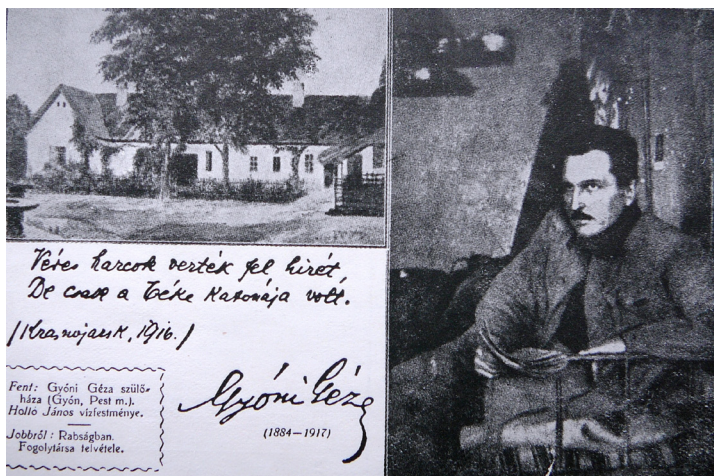
A tavalyi év krónikájának jegyzett eseménye, hogy 174 év után megszűnt Magyarországon a távirat, ugyanis a Magyar Posta gazdaságossági szempontok miatt 2021. április 30-tól kivezette portfóliójából a szolgáltatást. A közleményből megtudhatuk, hogy hazánkban az első táviratot 1847-ben Bécs és Pozsony között továbbították. Kezdetben csak hivatalos táviratok feladására volt mód, majd megnyitották a lehetőséget a magánszféra előtt is. A távirat a hőskorban egyeduralkodó, következésképpen óriási fontosságú információtovábbító médium volt. Jelentősége a telefon széleskörű elterjedésével előbb fokozatosan, majd az internet rohamos fejlődésével szinkronban viszont drasztikusan lecsökkent. Jól jellemzi a folyamatot, hogy a 30 évvel ezelőtti 8 millióhoz képest az utóbbi években már csak az évi néhány tízezer nagyságrend volt jellemző. A mélypont 2020-ban jött el, amikor mindössze 23 ezerre csökkent a 2600 fiókban feladott táviratok száma. A metódus leírását személyes vonatkozásokkal is megtudom erősíteni. Családom az 1960-as évek elején költözött a Békéscsaba melletti Gerla községből Dabasra. Édesanyám viinarsarki testvéreivel gyakori volt a táviratváltás, főként nagyobb jelentőségű családi események alkalmával, úgyis, mint házasságkötés, gyermekszületés, születésnapok jubileumi évfordulói és halálozások, de a hazalátogatások időpontját is táviratban jeleztük. A rendszerváltás után már könnyebbé vált a vezetékes telefonhoz jutás, majd jött a mobiltelefon, ami valóban alapjaiban megváltoztatta a családi kapcsolattartást. Elmaradtak a dístáviratok is, bár a képeslapküldés mellett még mindig kitartunk. A világvárvány időszakában, az első hullám lezárásai közepette egy családi temetés miatt 2020 májusában gyásztáviratot adtam fel az édesanyám megbízásából. Meglepődve tapasztaltam, hogy az évek óta a postán dolgozó kisasszony határozottan lebeszélte a táviratküldésről, mondván, hogy nem ismeri az eljárásrendet, mert még egyetlen egy feladást sem kellett intéznie, meg különben is sokkal drágább, mint a képeslap, melyek között nagyon szépek, esztétikusak

Gyóni Géza a jegyzőgyakornok

is vannak. Végül egy tapasztaltabb munkatárs pillanatok alatt kisegítette őt a bajból, mert én a képeslaphoz képest 8-10 szeres ár ellenére, csak ragaszkodtam a méltó részvételtávirathoz, azaz a 2020. évi 23 ezer táviratból egy a mi családunké volt.

Miután már van olyan felnövekvő nemzedék, akinek az életéből szinte teljesen kimaradt, ezért érdemes felidézni, hogy a távirat lényegében egy rövid szöveges üzenet, melyet a Posta meghatározott időn belül kézbesített a címzettnek. Az egyszerű levéltávirat mellett népszerű volt az úgynevezett dísz-

Képeslap Gyóni Gézáról

távirat is, amikor a feladó a rövid szöveges üzenet mellé alkalomhoz illő képet, rajzot vagy fényképet is választhatott és küldhetett a címzettnek.

Április elején jelentették be a szolgáltatás megszűnését, mely rövid idő alatt számos múltidéző írást indukált. A történetek főszereplői között szép számmal találunk művészeket, írókat, költőket (Csontváry-Kosztka Tivadar, Ady Endre, Királyhegyi Pál, Zelk Zoltán stb.), melyekből néhányat elolvasva fogalmazódott meg bennem a kérdés: vajon Gyóni Géza írt-e, küldött-e néhány strófát táviratban? Hiszen róla köztudott, hogy élt-halt a versírásért és az extrém helyzetekben találta fel magát igazán, gondoljunk csak éppen a háborúra. Írt költeményt báli legyezőre, emlékkönyvek sokaságába, turista-botra, adóívek margójára, fejpárnahuzatra, bajtársainak hegedűibe, adománygyűjtő-lapok százaira, az utolsót pedig a szibériai hadifogolykórház kórtermének falára. És akkor éppen táviratban ne írt volna? Hosszas, több hónapos kutatás következett. Azt gyorsan sikerült tisztázni, hogy Gyóni Géza életében marginális szerepet játszott a távirat, meghatározóan levelezéssel, képeslapokkal, levelezőlapokkal, majd a háborúban tábori postai levelezőlapokkal, légiposta levelezőlapokkal kommunikált. A krasznnojarszki pokolból viszont küldött táviratot a szabadkai Múzsának, majd Mihály öccse halálát is táviratban tudatta sógorával, dr. Szolár Ferencel, ahogyan Molnár Elek alezredes is táviratban tudatta az Ő halálát is a családdal. Témabeli költeményei közül a Szabadkán, 1913 áprilisában született „Balkáni táviratok” és az „Egy táviratból” című alkotásokat kell kiemelni, melyek a forrongó Balkán londoni békekötési tárgyalásainak folyamatát satirikus hangnemben örökítették meg a Bácskai Hírlap hasábjain. Már-már kezdtem elállni a kutatási elhatározásomtól, amikor váratlanul Gyóni Géza saját lapjában, a „Dabas és Vidéke” 1908. évi 12. számának (május 24.) „Hírek” rovatában a következő tudósítást találtam:

„Eljegyzés. Guóth Kázmér alsódabasi gyógyszerész, lapunk kitűnő főmunkatársa f. hó 23-án tartotta eljegyzését Rigó Ilonkával Abaúj-Sziksón.

Ez alkalommal szerkesztőségünk a következő távirattal üdvözölte a boldog jegyespárt:

**„Révbe suhansz már, révbe Kazi,
Gyűrűdet őrzi az Igazi;
Mindened immár bírja egészbe
Ám humorodra
- Pardon, Ilonka!
Számít eztán is Dabas Vidéke.”**

Némi sajtókutatást követően kiderült, hogy a jegyváltás híre „A Gyógyszerész” szaklap július 15-i számában is megjelent. Guóth Kázmér (?-1937) okleveles gyógyszerész, az alsódabasi gyógyszertár gondnoka egyetemi tanulmányait Budapesten végezte. Megelőzően a középiskolás évek mozgalmassabbak voltak, mert tanult Sopronban, majd Kunszentmiklóson és végül Kecskeméten is. Alsódabason ebben az időszakban a gyógyszertár működtetési jogával a fiatalon elhunyt Rátz Károly (1866-1907) gyógyszerész örökösei rendelkeztek, akik még kiskorúak voltak, így a patikát bérbeadással üzemeltette a család. Guóth Kázmér nevével az alsódabasi évek után Budapest, Sándorfalva, Szászvár, Törtel és Dombóvár patikatörténetében találkozhatunk még.

Megvannak tehát a keresett strófák, és a távirati kereteket figyelembe véve a pallérozottságot, alkalomhoz illő szellemességet mutató hat sor nem is mondható kevésnek. A lapban a verseket Gyóni Géza írta, így a szerző személye sem lehet kétséges. Ennek a kuriózum számba menő alkotásnak bizony ott lenne a helye a 79 évvel ezelőtt „Gyóni Géza ismeretlen versei” címmel, 1943-ban kiadott összegző kötetben. Kár, hogy kimaradt belőle, hiszen a nagyszerű könyvből nemzedékekkel korábban és rengetegen értesülhettek volna erről a különleges teljesítményről.

„Amely napon NEM olvasol, vesztesz.”

Köszöntelek, kedves Olvasóm!

Gárdonyi Géza „Titkosnapló”-jának üzenetével az irodalom egy másik szövegformájáról, a prózáról szeretném megosztani veled gondolataimat. Bevezetőül lássunk egy kis történelmi visszapillantást! A szó latin eredetije, az oratio prosa előrehaladó beszéd és írásmód, az oratio proversa rövidülése. Mivel az irodalmi művek túlnyomó többsége hosszú időn át verses formában szólalt meg, mert ez volt alkalmas a művek emlékezetben való rögzítésére, ezért a próza írásos térhódítását az írásbeliség, és főként a könyvnyomtatás mozdította elő. A művészi próza első remekei az ógörög filozófusok, szónokok és történetírók munkái voltak, a későbbi korokban pedig rendkívül hatott a latin Cicero, de a reneszánsz olasz novellistái, valamint a spanyol pikaresz regény is fontos lépést jelentett a prózának a szépirodalomban megtett útján. A 18-19. századtól fogva az epikai és drámai művek többsége prózában készült, a líra alapvető kifejezőmódja pedig a vers maradt.

Mi is a próza? A válasz egyszerűnek tűnik. Próza az emberi kommunikáció alapformája, kötetlen beszéd vagy írás, a versen kívül az irodalmi műfajoknak mindent magába foglaló gyűjtőfogalma. Talán nem is rímel, nincsenek benne szóképek, nincs ritmusa. Tényleg ilyen egyszerű a válasz? Úgy gondolom, nem! Tekintsünk hát egy kicsit a kulisszák mögé!

Rímel-e a próza? Általában nem, hiszen mindennapi beszélgetéseink, a regények, novellák, újságcikkek, hírek, iskolai feleletek nem rímelnek, ám mégis van olyan próza, amelyik rímel: a makáma, a középkori héber és perzsa költészet kedvelt, jellegzetes formája. Első nagy mestere az arab Hariri, aki a 12. század fordulóján élt. Később játékká vált makámát írni; Arany János is írt ilyet, 1858-ban A poloska címmel. Lássuk, hogy néz ki egy makáma, a verses próza:

„- Sohasem ereszkedik nyílt csatába, - ha kergeted, gyors neki a lába, - eltűnik egy perc alatt - mint villám s gondolat; - de legott visszatér, - noha engedelmet se kér, - gallérodba ragad, - s „eszi a nyakad” - aztán megint ill’a - berek! mint az ügyes guerilla, - meglapul az egész kamarilla. - Túl szerénység neki nem kenyere, - nem várja, hogy híják szépen: gyere! - hova egyszer vendégül beférkeznek, - onnan ugyan szűrit többé ki nem teszik. - ...”

Nincs korlátozva, bizonyos geogr. fokig, - minden klimát azonnal megszokik, - s ne félj, hogy elszökik! - nem háborgatja ily könnyelműség, - jelleme a ragaszkodó hűség. - Bármely idegen elembe’ - teszi magát otthonos kényelembe, - ősi szokásit el nem hagyja, - vérit soha meg nem tagadja, - nem alkalmazza senkihez magát: - aki vele van, tűrje a szagát! -

Következő kérdésem a ritmusra vonatkozik: van-e a prózának ritmusa? Erre a kérdésre már könnyebben válaszolhatok, ha abból indulok ki, amit korábbi írásaimban a versekkel kapcsolatban fejtegettem. A verses formában a hangzásbeli rendezettség, a hangritmus érvényesül, míg a prózában éppen ellenkezőleg, a gondolati rendezettség sokkal inkább meghatározza a mű jellegét, hiszen gondoljunk csak gyermekeink, egykori tanáraink jellegzetes beszédtempójára, hanglejtésére, ritmikájára! Ha mesélnek, lelassul, nyugodttá, komótosná válik a beszédritmus, ha dühösek, izgatottak, fölgyorsul, szaggatott lesz. Az igazi próza, az igazi beszéd eleven, tele van változással, dallammal, vibrálással. Ha némán, magunkban olvasunk, bennünk is megszólal a ritmus, hiszen a vesszők, a gondolatjelek, a pontok, a kérdő- és

felkiáltójelek, a bekezdések, a fejezetek mind-mind ezt a ritmust jelzik. Példaként álljon itt egy rövid idézet, melynek olvasása – némán vagy hangosan – remekül érzékelteti a próza ritmusosságát.

„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom. És ha jövődöt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok...”

/Pál I. levele a korinthusbeliekhez – A szeretet dicsérete/

Folytatva a gondolatmenetet, azt kérdezem, vajon vannak-e a prózai szövegekben trópusok? Az igen válasz nem szorul különösebb bizonyításra, hiszen mindennapi beszédünk is bőven tartalmaz metaforákat, hasonlatokat, megszemélyesítéseket, eufemizmusokat. Eötvös Józsefet idézem, aki azt írta: „Képekben szólunk, mert minden világosabbnak, érthetőbbnek tetszik, mint az, amiről éppen szólunk.” Hétköznapi prózánk gyakori metaforája: „Az én unokám egy angyal!” Ugye, szoktunk így dicsekedni? Ha valakit szeretünk, meleg szavakkal szólunk hozzá, de ridegen, fagyosan szól az, akinek éppen nem nyertük el a rokonszenvét. Ezek az utóbbi szavak hétköznapi szinesztéziák. És ha azt mondjuk este az égre tekintve: „Lement a nap, elbújt felhők mögé”,- talán eszünkbe sem jut, hogy megszemélyesítést használtunk. Az allegorikus beszéd valamikor része volt a mindennapi közlésnek is, példabeszéd formájában. Lássunk egy ilyen!

„A példabeszéd azt tartja (...), hogy a jó szerencsének serénység az anyja, s csakugyan sok fontos ügyben azt is mutatta a tapasztalás, hogy aki serényen látott hozzá, még a kétes dolgokban is sikeresen végzett. Ez az igazság azonban semmiben sem valósul meg inkább, mint a hadviselésben, ahol a gyorsaság és fürgeség megelőzi az ellenség intézkedését, s hamarabb megszerzi a győzelmet, semmint az ellenfél még csak gondolna is védelemre.”

/Miguel de Cervantes/

Szimbólumokkal is tele van az életünk. Szinte minden tárgy, szín, szám, testrészt hordozója egy tágabb tartalomnak, szimbolizál valamit. Gondoljunk csak Az ördög három arany hajszála című mesére!

És ha azt mondom, „nincs egy árva vasam se”, vagy „iszom egy feketét”, vagy ha nem találunk semmit, miközben órák óta keressük, akkor „fölfordítjuk a házat” – hát persze, hogy metonímiát használtunk. A körülírás és az eufemizmus is nélkülözhetetlen tartozéka mindennapi beszélgetésünknek, napi prózánkhoz. Hiszen ha finoman szoktuk érzékeltetni a dolgokat, akkor tréfásan körbeírjuk mondandókat. A gógós emberre azt mondjuk: „fejébe szállt a dicsőség, fenn hordja az orrát”, a részegesre, hogy „mélyen nézett a pohár fenekére, kótyagos, többet ivott a kelleténél”.

A fenti példákkal szemléltetés volt a célom, annak megvilágítása, hogy a szóképek nem csupán a versek jellemzői, prózai szövegekben, beszédünkben ugyanúgy használatosak. Bár a versekben rendszerint komplettebbek, különlegesebbek.

Záró gondolatként újra megkérdem: **mi a próza?** A fentiek alapján bizonyára te is tudsz válaszolni a kérdésre, kedves Olvasóm. Ha folyamatosan hosszú sorokba szedett, bekezdésekre, fejezetekre tagoló-dó, általában rímtelen, laza ritmusú szöveget olvasol, mondasz, és változatos szóképekre is lelsz benne, biztosan prózai alkotás volt a kezdedben. Olvass mindennap, mert ha nem így teszel, vesztesz! A nagy folyamként hömpölygő, elbeszélő próza megnyugtató, elandalítja az embert. ~

Ezért volt olyan jó lefekvés előtt mesét hallgatni:

„Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl...”

Köszönöm, hogy szakítottál időt az olvasásra! Ma már nem vettettél!

Batuskáné Kiss Katalin

JÓZSEF ATTILA

„Légy egy fűszálon a pici él,
s nagyobb leszel a világ tengelyénél.”

József Attila

„József Attila karakán, gyöngéd, izgága, emberi, mérges, ellágyuló, komoly és humoros lélek” - írta róla szeretettel Kosztolányi.

Budapesten, a Ferencvárosban 1905. április 11-én megszületett. Apja, József Áron szappanfőző munkás, 1908-ban elhagyta a családot. Az édesanya, Pöcze Borbála úri házakhoz járt mosni, takarítani, de így sem tudta elartani a három gyereket. Az 5 éves Attila és Etus Öcsödre került Gombai Ferenc parasztgazda házához. Az ellátás fejében dolgoztatták őket. Két év múlva hazatérhettek a Mamához.

A család tovább élte a külváros nyomorgó szegényeinek életét. A Mama súlyos beteg lett, 1919 őszén elhunyt. Az árván maradt testvérek nővérük, Jolán és férje, Makai Ödön házába költöztek. Makai támogatta, taníttatta Attilát. A makói főgimnáziumban indult költői pályája.

1922-ben megjelent első önálló verseskötete „Szépség koldusa” címmel. A kötethez Juhász Gyula írt előszót.

Az ifjú szerzőt „Isten kegyelméből való költő”-ként ajánlotta az olvasók figyelmébe. „Emberek, magyarok, íme a költő, aki indul magasba és mélybe: József Attila, szeressétek és fogjátok pártját neki!”

A költő tragikus életét ismerve profétikusak ezek a szavak.

Attila olyannyira a költészetnek szentelte az életét, hogy a gimnáziumot is elhagyta. 1922 és 1925 között írta műveinek mintegy felét. A Kékmadár nevű folyóiratban megjelenő Lázadó Krisztus című verse miatt támadások érték, fogház és pénzbüntetés fenyegette, végül felmentették a vádak alól. Az akkori újságcikkek nyomán neve szélesebb körben ismertté vált.

A család és a barátok nyomására 1924-ben beiratkozott a Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetem magyar-francia-filozófia szakára Szegeden. Innen tanácsolta el Horger Antal nyelvész professzor, az egyetem dékánja, az 1925. március 25-én a Szeged című lapban megjelent Tiszta szívvel című költeménye miatt.

„Nincsen apám, se anyám,
se istenem, se hazám”

A költő életre szóló sérelemként élte meg, hogy elzárták előle a pedagógusi pálya lehetőségét Magyarországon. 1937-ben Születésnapomra című versével vágott vissza az őt ért bántás miatt.

Bécsben folytatta tanulmányait. Érdeklődéssel olvasta a marxizmus klasszikusait, rendszeresen találkozott kommunistákkal, liberálisokkal.

Személyes ismerettségei között Kassák Lajos, Landler Jenő, Balázs Béla, Hatvany Lajos. Párizsban is tanult, a Sorbonne egyetemi polgáraként rokonszenvezett az anarchista mozgalmakkal. Francois Villon költészete nagy hatással volt rá.

1927-ben hazajött Magyarországra. Egy évvel később rátalált a szerelem Vágó Márta személyében. Már a házasságot tervezték, mikor Márta Londonba utazott tanulni. A távolság miatt véget ért a szerelem. József Attila a következő éveket közösségkereséssel töltötte. Tartozni akart valahová. Egyre jobban elmélyült a különféle politikai csoportosulásokban. 1930 őszén tagja lett az illegális kommunista párt-nak. Megismerkedett Szántó Judittal, kivel össze is kötötte életét.

1931-ben megjelenő „Döntsd a tőkét, ne siránkozz” című verseskötetével magára zúdította a hatóság és mások támadását. Erősen kritizálta Babits Mihály „Az istenek halnak, az ember él” című verseskötetét, ezért évekre elzárta magát a Nyugatban való publikálás lehetőségétől.

József Attila életútja különösen mozgalmas és rapszodikus volt, akárcsak nemzedéke szinte valamennyi tagjának. A nagy világegést követő kiútkeresés kényszeressége, a bizonytalanság érzése. József Attila éveken keresztül várt a megváltásra, a pszichoanalízisben bízott, de eredménytelenül. Az állapota egyre romlott. Az, hogy viszonzatlan szerelemre gyulladt analitikusa, Gyömrői Edit iránt, meggyorsította lelki szétesését.

Gyermekké tettél című versében így ír érzelmeiről:

**„Reám néztél s én mindent elejtettem.
Meghallgattál és elakadt szavam.
Tedd, hogy ne legyek ily kérlelhetetlen;
hogy tudjak élni, halni egymagam!”**

1937. december 3-án Balatonszárszón bekövetkezett öngyilkosságra utaló tragikus halála pontos körülményei ma is tisztázatlanok. Költői nagyságát halála után ismerték el:

1938. Baumgarten-díj

1948. posztumusz Kossuth-díj

2001. posztumusz Magyar Örökség-díj

2005. Ferencváros díszpolgára

Gál Mihály: Pöcze Borbála
(József Attila édesanyja)

„Mióta éltem, forgószélben
próbáltam állni helyemen.
Nagy nevetség, hogy nem vétettem
többet, mint vétettek nekem.”

József Attila

Kasza Kriszta: Holdraforgó

A faluszéli kis napraforgó mezőt, mely Lóci bácsi kertje mögött állt, szelíden simogat a szellő. Suhant, mint a gondolat, megtette szokásos reggeli sétáját, vágta az egyet a patakkaival, s rendre megcirógatta, összekócolta a virágszirmokat. Azok kacagva túrték, s arcukat a Nap felé fordították.

A Nap szeretettel vissza sütött rájuk, s most sem fukarkodott melegével.

Mindenki boldog volt, egy furcsa kis virágot kivéve: társaival ellentétben ő durcásan lehajtotta fejét. Tekintetét a föld felé szegezte, vagy bóbiskolt naphosszat. Anyukája, aki sosem ment távol tőle, aggódva cirógatta kócos üstökét:

Mi a baj virágszálam? Miért lóगतod az orrod? Itt az ebédidő, most süt a legmelegebben a nap, most kell jóllakni sugaraival, mert estére már elfogynak. Hiába leszel éhes, már csak pár harmatcsepp marad neked a bogarak szárnyairól. Ám őt ez nem érdekelte.

- Fáradt vagyok - mondta, de az igazság az volt, hogy őt inkább égette a fény, mintsem melegítette, s amit más kellemes cirógatásnak mondott, neki fájdalmas tűszúrásként hatott, de ezt még anyjának sem mert elmondani, nehogy elszomorítsa.

Azonban, ha leszállt az éjjel, és mindenki lehajtott fejjel bóbiskolt, ő végre élni kezdett, fejcskáját bátran felfelé fordította, s sütkérezett a lágy holdfényben. A Hold ilyenkor mintha csak rá mosolygott volna, halványkék szemeivel. A kis külön megigézve nézte az eget, csodálta a csillagokat, s megvigasztalódott tőlük.

- Aludj kincsem, nemsokára jön a betakarítás, a telihold is közeleg - mondta aggódva egyszer az anyukája.

Attól minden Napraforgó fél, mert azt hitték, ilyenkor a Hold felfalja a Napot, s akkor végleg elvesztik élető melegüket. Igazán ezt a legendát senki sem erősítette meg, mert nem volt napraforgó, mely megérte volna az augusztusi teliholdat. A vén kertész minden délben kisétált, hogy megnézze a napraforgótáblát, s rendre megjegyezte, idén végre szép termés várható. De mindig vannak makrancos darabok, például ez is, most is lefelé kornyasztja fejét, s a sok fiatal napraforgó gúnyosan felnevetett.

- És bogaras is, - kuncogta az egyik, - mert mindenki tudta, hogy permetezésnél ő az egyetlen, aki lehajtott fejjel bóbiskol, így őt nem érte el az irtószó. A kis bogárcsaládok és hernyófélék ennek hírére szívesen időztek kelyhében, mely védte őket a méregtől, és árnyékot is adott.

- Ne törődj vele, te vagy a legszebb - súgta oda neki a Madárijesztő, mert ő volt számára mind közül a legkedvesebb. Bár kisebb volt a többiekénél, őt nem kellett féltetni, mert a varjak nem érték el tányérját, s ha el is csíptek belőle egy-egy magot, fanyalogva jegyezték meg: Fúj, ez még éretlen, nem is igazi napraforgó? - kérdezték, s már szárnyaltak is tovább ízletesebb társai felé.

Eljött az Augusztus, a betakarítás ideje, az érett fejek izgatottan hullámoztak a szélben, eladósorba kerültek. Mindenki izgatottan forgolódott, mikor megjelent egy kombájn a távolban. A munka egész nap folyt, s eljött a búcsú ideje. Mindenki a társai felé hajolt, és érzékeny búcsút vettek egymástól, csak egyikük felé irányultak gúnyos pillantások.

- Őt hagyjátok, ő Holdraforgó... - mondta büszkén anyukája, s lehunyta szemét az ámuló tekintetek keresztüztében, s fiatalására gondolt, mikor még az ő szíve is vad volt, nem hajlott meg a szélnek, nem

érett meg a napnak. A következő pillanatban hátradőlt, s elragadta őt is a gép.

Hát így hívnak, gondolta Holdraforgó, s olyan büszkeséget érzett a szívében, mely nagyobb volt, mint a félelem, s lassan ő is behúnyta szemét, kútmély álomba zuhant, ahogyan őt is elkapta a gép.

Nem takarították be, csak csonka szárral feküdt a porban.

Aztán végül leszállt az éjszaka a tájra, s szép lassan minden elcsendesedett, átadva helyét az éjjel varázsanak.

Megjelent az égen a telihold, de Ő nem látott, s nem hallott, kiszáradt levelekkel feküdt a porban: álma végre mégis mély volt, és pihentető.

Aztán lágy simogatásra ébredt, lassan kinyitotta szemeit: Felnézett, a Hold volt az maga. Szép herceg képében szállt le, hosszú, kékfényű hajában csillagok parázslottak, s lágyan így szólt: Hát itt vagy, Virágom? Végre megtaláltalak: Te nem tudod, mily régóta kereslek. Szemem minden éjjel a napraforgó-táblát pásztázta, s bár azt mondták, rossz helyen keresek, mert itt mindenki a Nap felé néz, én mégsem adtam fel, s most végre megtaláltalak. Nem érkezhettem érted sem előbb, sem később, csak éppen ma, erejem teljében...

Azzal magával vitte a Holdraforgót, s eltűntek az égbolt csillagai felett.

Vége

Borosi Lászlóné: Manó-Lak

Virágoskert közepében
van egy kicsi házikó.
Abban lakik, abban lakik,
két kicsinyke kis manó.

Az ajtaja, az ablaka
annak mindig nyitva áll,
hogyan betérjen, vígan éljen
aki éppen arra jár.

Az ablakok kilincsein
ülnek mind a verebek.
Odafent a karnis rúdon
vidám fecske csicsereg.

A szekrények polcain meg:
sűrű, zöld fenyők alatt,
összegyűltek mind az őzek,
s egy szarvas is ott szalad.

Kicsit arrébb, bükköt, makkot
gyűjtenek a mókusok.
Hegyek hűvös barlangjában
rejtőznek a farkasok.

Lent a padló: virágos rét.
Lepke libben légbe fel.
A kerek tó közepében
golya áll és kerepel.

Békák hada ezt meghallva
csen-de-se-dik, be-re-ked.
Lapu alatt meglapulnak:
„Reg-ge-li bíz nem le-szek!”

Szorgos hangyák összeszednek
Mindent, ami ehető.
Bőven terem az eperfa,
erdő és búzamező.

Sünik hátán alma billeg
és ízletes a gomba.
Percek alatt kezdődhet is
a réten a lakoma.

Az állatok, a kismanók
vígan élnek, jóllaknak.
Virágoskert közepében
s a kis házban mulatnak.

Figula Csaba: Varázsige

Egérke nyávog,
Cincog a macska!
Hold anyóka ébredj,
Hív a nyulacska!

Gyermekek álmát,
Vigyázzad, rajta!
Rossz álmokat űzd el,
Messzi tájakra!

Mandrik család: Húsvéti dekor családi alkotás

**Mandrikné Ferge
Annamária:
Ébredő tulipánok**

HÚSVETI KIFESTŐ

Locsolóversek Hermann Marikától

Itt a Húsvét, halihó,
Locsolkodni csuda jó!
Ha piros tojást kapok,
Rózsavízzel locsolok,
Ám, ha nincs piros tojás,
Vízzel lesz locsolkodás.

Azt dalolta a madár,
Itt lakik egy szép leány.
Megöntözöm kölnivel,
Így, ő sosem hervad el.
Ha tetszett a locsolás,
Kérek egy piros tojást.

Ez a kislány oly csinos,
Az én kölnim illatos.
Meglocsolom, ne hervadjon,
Nékem piros tojást adjon.

Hermann Marika: Itt a tavasz

Itt a tavasz, a víg kamasz,
Napsugaras a kedve,
Véget ér a téli álom,
Felébred már a medve.

Rügy fakad a faágon,
Pattanj talpra barátom,
Vígán dalol a madár,
Vidáman zsong a határ.

Fecske, gólya hazatér,
Virágba borul a rét,
Döngicsél a méhecske,
Fészket rakja a gerle.

Itt tavasz a víg kamasz,
Gyöngyvirágos a kedve,
Pedig tudja, hogy a nyár
Már közeledik feléje.

Copyright © 2010-2022, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: https://efj.hu/suukTV

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!
 A beküldők között A Gyóni Géza Irodalmi Kör felajánlását,
 Valentyik Ferenc: ISTEN-HAZA-CSALÁD című könyvét sorsoljuk ki.
 Beküldési határidő: 2022. május 31.

Játék a szavakkal...

Antal Tünde - a dabasi Reménysugár Fogyatékkal élők Napközi Otthonának gondozónője által küldött játékos gondolatok:

Tanítványaimmal közösen dolgoztunk a Boci-boci tarka, és a Boci-boci megfázott című dalocskákon. Talán nem túl eredetiek ezek a változatok, mindazonáltal sok nevetést hoztak:

Boci-boci...

“Boci-boci tarka,
 Se füle se farka,
 Oda megyünk lakni,
 ahol tejet kapni.”

Boci-boci...

“Boci, boci, megfázott,
 Varrtam neki nadrágot,
 Nem akarta felvenni,
 Ágyba kellett fektetni.”

Tehenke - tehenke

Tehenek gyermeke, fekete pettyekkel tele.
 Se szerve, mellyel zengzetet felvegyen,
 se szerve, mellyel legyeket hessentsen.
 Elmegyek, letelepedek vele egy remek helyre,
 mely helyen tejet vesztegelnek rengeteg szeretettel.

Tehenek gyermeke...

Eme szerkezetben jeleskedett:
 Shárky (Lakatos Csaba Vince harmonikás)

Tehenek gyermeke megbetegedett.
 Szerkesztettem lebernyegét.
 De engedetlenkedett, nem vette fel.
 S remek fekhelyre letettem,
 mert eme gyermek nem tetszett nekem.

Kossuth-kifli

A félhold alakú Kossuth-kifli valójában nem is kifli, és nem tévesztendő össze a hasonló módon készülő pozsonyi kiflivel. Napjainkban sokféle változatát készítik, de az alapja minden esetben vajos piskótatészta, és a hagyományokhoz ragaszkodók esküsznek rá, hogy a tetejét kizárólag mandulával szabad megszórni.

Hogy ez lett volna Kossuth Lajos kedvenc süteménye?

Ez valószínűleg csak legenda. Annyi bizonyos, hogy Kossuth az országjárásai során szívesen fogadta a vendéglátást. Biztosan nem volt válogatós, szívesen elfogyasztott minden

finom ételt. A vendéglősök pedig róla nevezték el ezeket az ételeket. Így született meg például a Kossuth-rostélyos és a Kossuth-kenyér is. Ez utóbbi linzer-féle a Pilvax kávéház étlapján is szerepelt.

És akkor nézzük mit lehet tudni a Kossuth-kifli eredetéről. Pozsonyból indult és hódította meg az országot, ez a sokak kedvencévé vált mandulás sütemény. Ebben a városban ülésezett akkoriban az Or-

**Mandrikné Ferge Annamária:
Kossuth kifli**

szággyűlés. 1832 és 1836 között Kossuth Lajos két főrendi földbirtokosnő, Révay Anna bárónő és Pomgrác Bóra grófnő képviselőjében vett részt az üléseken. Kossuthról tudni kell, hogy az aszkéta, szerzetesi életmód nagyon távol állt tőle. Szívesen látogatta a bálakat, mulatságokat és éttermeket. Humoros, művelt embernek tartották ezért mindig a társaság középpontjában állt. Sok embert vonzott maga köré, így az étterem-tulajdonosok is kedvelték. Szívesen látogatta a híres vendéglős és borkereskedő, Palugyay Jakab (akit pozsonyi Gundel néven is emlegettek) Vasforrás nevű éttermét. Ez a hely egyébként a képviselők törzshelye volt. Az étteremben előszeretettel szolgáltak fel helyi, tájjellegű ételeket. Így többek között a diós és mákos ízesítésű pozso-

nyi kiflit. A legenda szerint egyszer az étterem konyháján kifogyott a dió és a mák. Ezért helyettük a szakács mandulát szórt a pozsonyi kiflik tetejére. Kossuthnak annyira ízlett az új sütemény, hogy jelentős borraivalót adott a szakácsnak. Az pedig a képviselő tiszteletére Kossuth-kiflinek nevezte el a süteményt. Semmi bizonyíték nincs arra, hogy a névadás valójában így történt, de azért ez a változat elég jól hangzik.

Szabó Ferenc

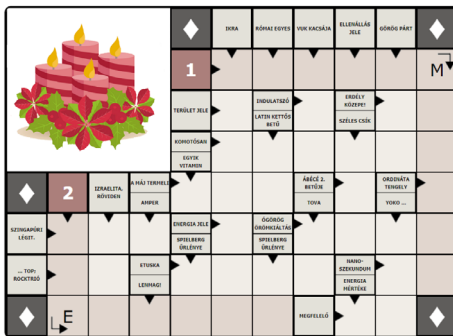

Kedves Alkotótársak!

Köszönjük a felajánlásokat, melyeket küldtetek a Poénkodjunk rovat keresztrejtvény nyerteseinek!
A jövőben is köszönettel fogadjuk.

Felajánlások amiket szívesen fogadunk:

- Saját kézműves alkotások,
- Saját könyvek,
- Saját verses kötetek, antológiák.

A téli számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Hit, remény és szeretet
A szerencsés nyertes: Tóth Éva (Pécs)
Gratulálunk a nyertesnek!
A nyereményét (Dabik bögre) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.hu/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a Nyári Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: Nyár-fény és árnyék, Őselemek-környezetvédelem,
Aratás-mindennapi kenyerünk.

Beküldési határidő: 2022. május 15.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Vírushelyzet miatt oldalunkon érdeklődj!

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: www.hvg.hu, www.depositphotos.com

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

KÖSZÖNTŐ

Bak Anita: Tavaszi Színkavalkád
Váradi Klára: Tavasszal éled a szerelem

ALKOTÓSAROK

Szabó Ferenc: Intejük Dr. Babel Balász kalocsa-kecskeméti érsekkel
Gál Mihály alkotása: Jézus
Lengyelne Török Erika: Fohász
Nagy Bence fotója: Ébredés
Németh-Nyiba Sándor: Rikító színek
Erdős Sándor: Látomás
Balogh Zsuzsa: Tavasz
Szabó Ferenc: Visszatérek
Kun Éva alkotása: Atlantisz 2.
Dr. Török György: Bízattatás, bizakodás
Czibere Anita: Tavaszi varázs
Orosz Zoltánné: Tavasz lett
Bak Anita színezés: Tavasz tündér
Szedő Tibor: Tavaszfestmény kerettel
Surman Viktor: Tavaszi Szél
Surman Evelin alkotása: Tavaszi Szél
Szedő Tibor: Kikeletem
Váradi Klára: Tavasz
Tilingerné Gerlei Ilona: Tavaszi zsongás
Fekete Edit: Tavaszra várva
Szilágyhegyi Jánosné: Hóvirág
Garajszki Istvánné: Májusi szerelem
Nagy Bence fotója: Harmónia
Fokkné Borbély Marianna: Szemeid beszélnek
Horváth Attila: Én s te
Révész Ágnes: Szerelem
Rozványi Dávid: Kávemesék: A hóvirág, a tündér és a boszorkány
Tike Esther alkotása
Turányi Terézia: Élet a vízen, Acsalapu virágzása a Mátrában
Németh-Nyiba Sándor: Letűnt kikelet
Drotleff Zoltán: Tavasz
Kocsír Jánosné: Az élet vihara
Kovácsné Rigó Márta alkotásai
Váradi Klára: Júda oroszlánja
Balogh Zsuzsa: Húsvét
Czibere Anita: Nagypéntek
Borosi Lászlóné: Várni a reggelt
Bene Edit fotója: Daloló cinege
Mártonné T.: Gondolatok a szerelemről
Hermann Mária: Tangó
Váradi Klára: Szerelmes tangó
Szabó Ferenc: A NŐK!
Erdős Sándor: Szívészer
Kanizsa József: Te vagy a fény
Németh-Nyiba Sándor: Futnak a szavak
Cserna Ferenc: Hazértem
Kosztolányi Ági alkotása - pontozott technika
Drotleff Zoltán: Mese a szépségről
Orosz Zoltánné: Szépség
Orosz Zoltánné: Csókolj
Figula Csaba: Búcsúzás
Erdős Sándor: Itt a vége?
Váradi Klára: Szerelmes búcsú
N. Sebestény Katalin: Gésa
Fehér Flóra: MESE?
Turányi Terézia: Boldog anyák napját maci mama
Kanizsa József: Áldjuk az édesanyák tettét
Turányi Terézia: Tulipánok vázában
Kiss József: Nagypapó harkályra les
Pánti Anna: A Nap fészke
Kovács Attila: A vén tölgy
Soós-Györffy Katalin: Tavaszváró óriás virágdekoráció
Elő Marika: A másik hősöm
Monda Margit: Nem találok
Cserna Ferenc: Március idusa
Mandrikné Ferge Annamária: Kokárdáim
[stx]: Március idusa
Figula Csaba: A dolgod!
Imre Anna: Merengés
Bak Anita: Könyvjelző- gyémántkirakó
N. Sebestény Katalin: Éjszaka úrnője
Bene Edit: Édesapámról utolsó emlékeim
Bene Edit fotója: Bakancsban
Hajdók Zsóka: A tintafolt
Hajdó Zsóka: Édesanyám

	Sári Kati: Csodák márpedig vannak!	
	Tóth Árpád idézet	28.
1.	Szűcs Erika Katalin: A TÁMLAK	
	Kosztolányi Ági alkotása pontozott technika	29.
	Kiss Ferencné Elő Marika két igaz története	
	Soós-Györffy Katalin: Papírvirágok	30.
2.	Baloghné Domokos Ilona: Porfészek	
	Soós-Györffy Katalin: Frivolitás alkotása	31.
	Borka Elly: Az Élet Fája Szokolyán	32.
	Mártonné T.: Szeretet Gondolatok	
	Antal Tünde összeállítás	35.
4.	Németh Sándor: Egy különleges festőművész	36.
	Kanizsa József: Földi küldetésem	
	Tilingerné Gerlei Ilona: Utak	37.
5.	Németh Nyiba Sándor: Újra belakom	
	Hermann Mária: Szavak...	
	Antal Tünde: Napóra	
	Lengyelne Török Erika: Magány	
6.	Gál Mihály alkotása: Szenrei Júlia	38.
7.	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Kozma Zita Veronika: Drága Szerelmem	
	Tóth Benjámín: Piros virág	
	Mandrik Olívia: Hóvirág	39.
	Batuska Lotti: Nyuszi vers	
8.	Mandrik Olívia: Húsvéti koszorú	
	Batuska Lotti rajza	
	Tóth Nimród: Tavasz első virága	
	Tóth Eleonóra: Tavaszi madárdal	
	Tóth Eleonóra: Tulipánok vázában	40.
9.	Mandrik Olívia: Március 15.	
	Tóth Benjámín: Tavasz első virágai	
10.	Tóth Nimród: Virágom-kinyíltam	
11.	Tóth Benjámín: Kitekintés a tavaszra	
	Tóth Eleonóra: Anyák napjára	
	Orosz Kitti: Kukucsáló gomba	41.
12.	DABASON TÖRTÉNT	
	Mitták Ferenc: Lili tündér és az ezüst tallér	42.
13.	VENDÉGSAROK	
14.	Kosztolányi Ági	44.
15.	DABIK HÍREK	
16.	Velünk történt	45.
	TUDÁSTÁR	
	Valentyik Ferenc: Gyóni Géza rimes üdvözlő távirata	47.
	Batuskáné Kiss Katalin: „Amely napon NEM olvasol, vesztesz”	49.
17.	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
	Lengyelne Török Erika: József Attila	51.
18.	Gál Mihály: Pócze Borbála	52.
	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
19.	Kasza Kriszta: Holdraforgó	53.
	Borosi Lászlóné: Manó-Lak	
	Figula Csaba: Varázsige	
20.	Mandrik Család: Húsvéti dekor - családi alkotás	
21.	Mandrikné Ferge Annamária: Ébredő tulipánok	54.
	Húsvéti Kifestő	
	Locsolóversek Hermann Marikától	
22.	Hermann Mária: Itt a tavasz	55.
	POÉNKODJUNK	
23.	Rejtvény felnőtteknek	
	Antal Tünde: Játék a szavakkal	56.
24.	KEVEREM-KAVAROM	
	Szabó Ferenc: Kossuth-Kifli	
	Mandrikné Ferge Annamária fotója: Kossuth Kifli	57.
25.	KÖZÉRDEKŰ	
26.	Köszönjük!	
	Anyagot gyűjtünk a nyári Alkotóba	58.
27.	ISSN 2677-1802	